

AVE MARIA

"AVE MARIA"

If undelivered return to:
"AVE MARIA"
P. O. Box 443,
Lemont, Illinois.

"AVE MARIA"

Izhaja vsaki mesec. — Issued every month by

THE FRANCISCAN FATHERS
P. O. Box 443, Lemont, Illinois.

Naslov uredništva in
upravnštva:
P. O. Box 443,
Lemont, Illinois.
Tel.: Lemont 100-J-2

In the interest of the Order of St. Francis

Naročnina \$3.00 na leto.

Subscription Price \$3.00 per annum.

Entered as second-class matter August 20, 1925, at the post office at Lemont, Ill., under the Act of March 3, 1879. Acceptance for mailing at the special rate of postage provided for in Section 1103. Act of October 3, 1917, authorized on August 29, 1925.

VSEBINA PRVE ŠTEVILKE.

Pismo apostolskega nuncija	1	Po sv. obhajilu. (Pesem)	18
Bratje, zavijajmo rokave!	2	Razlaga sv. maše	19
V obrambo očeta	4	Za eno sv. mašo	21
Tajna uživanja	5	Presv. Srce pomaga učencu	21
Spomini iz lepih dni	7	Sv. Frančišku. (Pesem)	22
Žrtve in sad	10	Ob 700letnici smrti sv. Frančiška	22
Veseli spomini na pogumnega Tončka	11	Sv. Frančišek in socialno vprašanje	23
Lurd, II. del	13	Glasovi od naše Marije Pomagaj	24
Sv. Terezija pomaga	15	Zahvale in drugo	26
Svečnica in tabernakelj	16	Na razgledu	28
Oklic prijateljem najsv. Zakramenta	17	Naš radio	31
Apostolstvo molitve	18	Odpustki v februarju	31

Nabavite si

Koledar

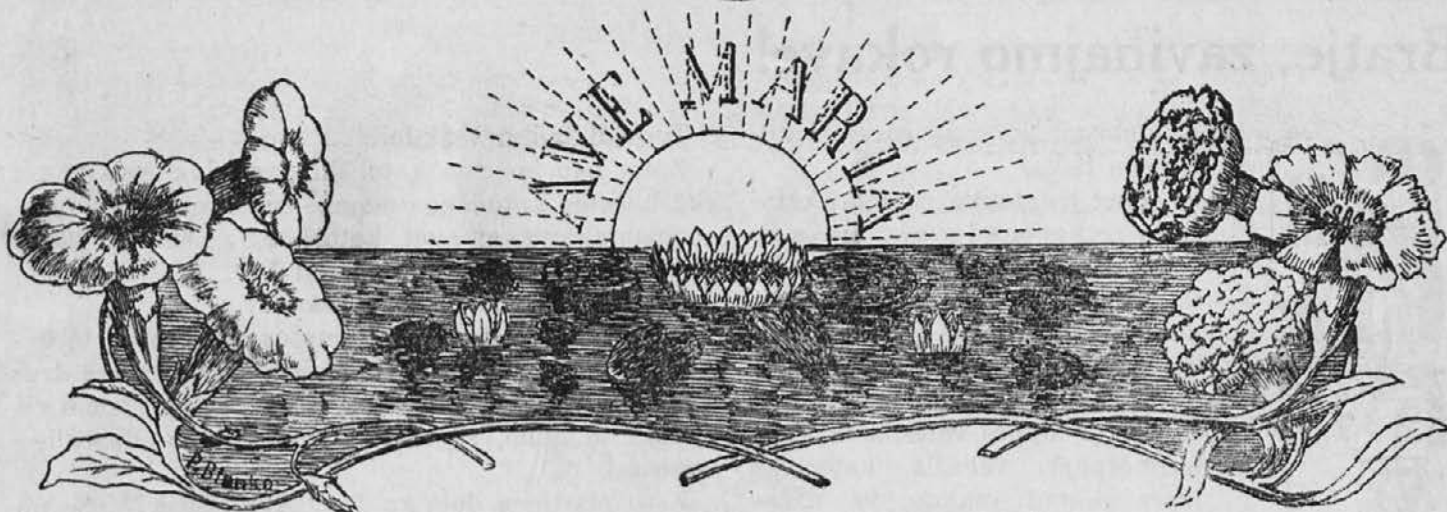
AVE MARIA

za leto

1926

DA VSEM OMOGOČIMO NABAVO TEGA KRASNEGA KOLEDARJA, MU
ZNIŽAMO CENO ZA NOVE ODJEMALCE. ZATO JE ODSLEJ:

Cena 50c.

Naročnina za celo leto za Ameriko \$3.00. Za Evropo \$3.50. Naročnina za pol leta za Ameriko \$1.50.

Beograd, Krunska 57

6. XII. 1925.

Prečastiti Oče!

Dobil sem Vaš list "Ave Maria," za katerega se Vam lepo zahvaljujem. Naj mili Jezus in preblažena Devica Marija vedno blagoslavljata Vaše tako plodonosno in bogoljubno delo!

Sprejmite moja najlepša voščila za božične praznike in molite zame!

† HERMENEGILD PELEGRINETTI,
papežev nuncij.

To pismo je prejel za Božič naš glavni urednik P. Kazimir Zakrajšek. Pisano je lastnoročno v slovenskem jeziku. Visokemu gospodu in odličnemu cerkvenemu dostojanstveniku prav iskrena hvala za blagoslov in voščila! "Ave Maria" Vas s posebnim veseljem in ponosom pozdravlja v vrsti svojih milih prijateljev in bralcev. Bog Vam poplačaj Vašo naklonjenost in blagoslavlja Vaše bodrilne besede!

Bratje, zavijajmo rokave!

ESEC februar bo zopet mesec katoliškega tiska.

Zopet bo stopila sv. mati katoliška cerkev pred svoje otroke širom sveta, med vse narode, in jih bo opozarjala na važnost dobrega tiska in na dolžnost vsakega katolika, da stori svojo dolžnost glede tega.

Tisk je danes velesila in sicer najmočnejša velesila, kateri se mora ukloniti vsakdo, vse države, vsi vladarji, vsi narodi. Močan bo danes samo tisti, ki ima

močan tisk za seboj. Kdor pa nima tiska, pa naj bo še mogočnejši, naj ima še boljše orožje, puške, kanone, trdnjave, naj ima še bolj celo resnico na svoji strani, naj ima še več denarja, vse to ni nič. Ta velesila, tisk, ga bo uničil in premagal. Naj bo pa še večji berač, še večji slabič, še hudobnejši človek, še večji zločinec, če ima pa tisk za seboj, vse ima in vse bo dosegel.

In zakaj?

Zato, ker danes vse čita. Delavec, ki hiti zjutraj na delo, hiti s časnikom v roki, in ko gre z dela domov, zopet čita. Naj bo uradnik, naj bo delavec, naj bo preprost ali učen, bogataš ali siromak, — vse hoče čitati in vse tudi res čita. Zjutraj hočemo časnik pred zajtrkom, s časnikom v roki zvečer zaspimo.

Pa ne samo: vse čita. Vse tudi verjame, kar čita. "Saj sem bral tam in tam"—to so danes naši največji dokazi za resničnost ali neresničnost raznih trditev. Naj bo kdo še poštenejši človek, če ga je tisk razglasil za lumpa, pa lump bo pred ljudmi. "Saj sem čital!"

Naj bo še hudobnejši človek, pa ga tisk hvali, dober bo v očeh sveta. "Saj sem čital."

Naj bo še večja in jasnejša resnica. Pa jo je tisk razglasil za laž — laž bo. Saj sem čital!"

Naj bo še večja budalost. Če jo je tisk razglasil za modrost, pa bo modrost. "Saj sem čital!"

Zato pravijo prav znane in tolikrat ponavljane besede sv. očeta: "Zastonj zidate cerkve, šole, bolnišnice, zastonj ustanovljate katoliška društva. Vse bo šlo v nič, če ne boste imeli močnega tiska za seboj!"

Če se je vse to kje do pičice potrdilo in pokazalo, da je res, je bilo to med ameriškimi Slovenci. Katoliški Slovenci so nazadovali, nasprotni so napredovali. Zakaj? Ker so imeli oni močnejše časopisje! Katoliški Slovenci bi bili vse izgubili, ko bi se ne bilo posrečilo, rešiti vsaj deloma katoliško naše časopisje. Kolikor krepkejše pa postaja naše časopisje, toliko krepkeje gremo nazaj iz prepada, toliko krepkeje gremo naprej.

To vidi lahko vsakdo.

Zato, ako hočemo katoliški napredek med nami, ako hočemo katoliško zmago,—samo eno je potrebno: pomagajmo zmagati katoliškemu tisku, pa bomo dosegli katoliško zmago na celi črti!

Zato, bratje, zavijajmo rokave!

Vzlasti mesec februar je mesec odločen za to delo! Zato na delo **vs!** Vsi možje, vse žene, **vs** družtva, vsi otroci, vse mora v vrste! Ako ne bomo vsi v vrsti, ne bomo vsega dosegli. Vse bomo dosegli—**samo vs!**

Zato zlasti na delo za list "Ave Maria!" Še nismo dosegli, kar smo prosili in sicer tako nujno prosili že lansko jesen. Komaj vsak peti naročnik lista "Ave Maria" se je oglasil in poslal naročnino. Komaj vsak dvajseti je poslal novega naročnika. Pokonci! Pokonci, tudi vi, zaspanci! Resni so dnovi! Ni časa več za spanje! Rešimo naš čolnič! Še ni vihar ponehal nad glavo našega lista. Naš upravnik še maje z glavo in še ni pokrtil lanskega deficita. Še se vstraši vsake pošte, ko prihajajo računi, ko ga pritiskajo, naj plača!

Zato, brat, ali si ti kaj storil za list "Ave Maria" v tej njegovi stiski? Si mu priskočil na pomoč? Če si: Bog te blagoslovi! Nisi? Brat, zopet smo tukaj. **Februar je tukaj!** Ta mesec pa, ne smeš počivati! Ta mesec pa ne smeš spati! Naka! Tega ti pa ne bomo pustili! Come on! V vrsto še ti! Ta mesec pa moraš še ti najmanj enega novega naročnika poslati, čeprav ti sam naročiš kakemu svojemu sorodniku ali prijatelju. Boš? Sure, Mike! Vsi bomo zavijali rokave, vsi šli na delo in konec februarja hočemo videti našega upravnika, kako se bo zadovoljno smehljal in nam sporočil veselo novico: — Rešeni! In vsi mu bomo zaploskali veseli "Živio!" List "Ave Maria" bo dobil za klobuk nove "šnajt" peresa, zaukal od veselja, pa šel krepko naprej po začetni poti.

Da Vam pa olajšamo to težko apostolsko delo, čitajte ta-le oglas:

Hočeš en dolar?

Mi ti ga bomo dali! Vsakemu ga bomo dali, kdor nam bo v mesecu februarju poslal novega naročnika.

Zato naredimo tako-le:

Kdor obnovi svojo naročnino za ENO leto, dobi rožni venec, posebej blagoslovljen od sv. Očeta za naročnike "Ave Maria."

Kdor obnovi naročnino za DVE leti, dobi nagrade \$1.00 (en dolar).

Kdor nam dobi enega ali več naročnikov, poslali mu bomo za vsakega naročnika nagrade \$1.00.

Kdor noče denarne nagrade, pošljemo mu radi kaj drugega v vrednosti te nagrade.

Vidite, mi gremo v svojih žrtvah do skrajnosti!
Ne boste tudi vi storili svoje dolžnosti?

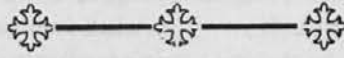
* * *

Da, lepo prosimo! Vsi na delo! List “Ave Maria” je Marijin list, posvečen češčenju in slavi Marijini! Kdor torej stori kaj za ta list, stori za Marijo

in Marija mu bo povrnila s svojo priprošnjo.

Dobro delo za svojega Boga, za Marijo in za svojo cerkev vrši, kdor razširja list “Ave Maria!”

Zato pa vsi, dragi rojaki, vsi krepko na noge celi mesec februarij! Vsi ta mesec za “Ave Maria” na krepko in navdušeno delo: Zavijajmo rokave!

V obrambo očeta.

KO je krvoločni trinog, rimski cesar Nero, zažgal mesto Rim, in je ljudstvo to izvedelo in se razburilo, je zvalil vso krivdo na kristjane in jih začel kruto preganjati. Na stotisoče nedolžnih ljudi je pomoril, samo da bi opravičil sebe in zvalil krivdo na druge.

Tako delajo vsi sovražniki Cerkve do danes. Kar se je na svetu dobrega storilo, je storilo brezverstvo, kar je na svetu hudega, je vzrok samo katoliška Cerkev, je krivo duhovništvo, je krivo krščanstvo.

Ta taktika sovražnikov je že tako vsakdanja, da mora biti katoliška Cerkev že kar naprej pripravljena, da bo kriva tudi nadalje vsega zla na svetu.

Za časa svetovne vojske — ali niso hujskali ljudi po celem svetu, da so samo duhovniki krivi vojske? Ali niso tudi naši ameriški brezverski listi to na vsa usta trobili v svet?

Na Primorskem, v krajih, ki so prišli pod sužnost Italije, se našim rojakom strašne krivice gode. Neizmerno je gorje, ki ga trpe. V strašnih suženjskih sponah ječe in kriče po pomoči. In kdo vse to dela? Italijanska vlada, zlasti sedanja fašistovska vlada in njeni pristaši. To ve ves svet. Toda kdo mora biti zopet kriv vsega tega gorja primorskih Slovencev?

Ali ste čitali polemiko neke članice KSKJ. iz Chicage z glavnim predsednikom? Zakaj gre pri celi stvari? Neka Mrs. Benčan je nagnusno napadla v nekem protiverskem dnevniku v New Yorku svetega Očeta in ga javno pred vso slovensko javnost-

jo okrivila, da je samo on kriv vsega gorja Primorcev.

Nagnusno je že to, da je katoliška ženska, za kakoršno se Mrs. Benčan razglasa, mogla tako grdo napasti svojega duhovnega očeta in ga javno tako obrekovati brez vsakih dokazov in podatkov.

Posebno je pa še nagnusno, da ga dolži stvari, ki jih ni prav nič kriv.

Da bo pa naša slovenska javnost vedela, kako veliko krivico je ta ženska naredila vsem katolikom, posebno pa še sv. Očetu, ponatisnemo tukaj, kar je pisala **brezverska** tržaška "Edinost", 26. avgusta 1921, o primorskih razmerah in svetem Očetu. Tržaška "Edinost" kot brezverski list bi gotovo tega ne bila nikdar pisala, ako bi ne bilo gola resnica. Ona piše v svojem uvodnem članku:

Benedikt XV. proti isterskim nasilstvom. "Častitemu bratu Angelu Bartolomasiju, tržaškemu in koperskemu škofu Benedikt XV.

Z veliko žalostjo smo doznali od raznih strani, da mučijo in trpinčijo nekateri hujskači večino onih istrskih duhovnikov, ki imajo skrbeti za vero ter hrvaske in slovenske vernike.

Znano nam je, da so postali ti duhovniki vsled krutega preganjanja teh zlohotnežev žrtve krvavih surovosti in vsakovrstnega zasramovanja, čeprav jih morejo le enega zločina obdolževati, da so namreč iste narodnosti in istega jezika kakor njihovi verniki, ki so jim bili od zakonite cerkvene oblasti v skrb izročeni, da te vernike ljubijo in jemljejo v zaščito. Še bolj pa nam tare srce, da se te grozote izvršujejo nekaznovano. To povzdiguje nesramnost omenjenih zločinskih ljudi, podpira njihovo nasilje ter vli-va še večji strah in še večjo potrto-
st v dušo neoboroženih žrtev..... **Moramo v imenu naše papeške oblasti odločno obžalovati, da se iz nezdravih nagibov tako hudo in tako nezumno krši pravica in človečnost, itd., v Rimu pri sv. Petru z VIII. 1921.—Benedikt XV.**"

To papeževo pismo je škof dr. Bartolomasi zaukazal prebrati v vseh cerkvah škofije tudi italijanskim vernikom. S tem si je nakopal tako sovraštvo fašistov, da se je moral dvakrat umakniti iz škofije, in slednjič, ko je branil neustrašeno in vstrajno slovansko duhovščino in pravice našega jezika v cerkvi, je moral v l. 1923. za vselej zapustiti škofijo, kakor škof dr. Karlin. Bivši vojni italijanski škof ni poslal italijanskih duhovnikov v slovanske župnije, temveč je pustil te župnije rajši prazne, kakor da bi se verno slovansko ljudstvo poitalijančevalo. Pač pa je italijanska vlada proti volji Vatikanu nastavljal malo-vredne italijanske duhovnike za svetne učitelje na novoustanovljene italijanske šole v slovanske kraje Istre. Proti izgonu naše duhovščine po odbiti opciji je škof dr. Bartolomasi pri Vatikanu in Mussoliniju v Rimu zastavil vso svojo škofovsko avtoriteto in se je rajši odpovedal škofiji, kakor da bi gledal nasilne izgone slovanskih duhovnikov. Vsa nasilja in izgoni naše duhovščine so pač posledica rapallske pogodbe, ki je dala italijanski vladi v roke neomejeno in napram nikomur odgovorno moč nad slovansko manjšino, ne da bi naša država vedela izposlovati kakršnokoli varstvo Slovanom! Ali je to pogodbo podpisal Vatikan? Ali je niso podpisali ministri SHS v Belgradu?

Mrs. Benčan, ali ste Vi vedeli za ta papežev protest? Ako ne, sedaj veste zanj, ako imate kaj vesti in vere, veste, kaj je sedaj Vaša dolžnost, če ste res katoliška ali vsaj poštena žena.

Hrvatsko
spisal
† V. Palunko,
škof

Tajna uživanja.

Za Slovence
priređil
Rev. Joahim Ferk,
O.F.M.

(Dalje.)

IV. Jezus posvećuje bridkosti.

ČINA ljudi nima pravega smisla o trpljenju, hoteli bi življenje brez bridkosti. A to je nemogoče z ozirom na našo po izvirnem grehu pokvarjeno naravo, nemogoče z ozirom na vero. Radi izvirnega greha je zgodovina človeškega rodu napisana s solzami. Vera pa nas uči, da smo odrešeni s solzami, bridkostmi, žalostjo in neizmernim trpljenjem.

Bridkosti in težave so posledice izvirnega greha, a neskončno dobri in usmiljeni Bog jih je spremenil v studenec milosti in dobrot; trpljenje ima moč, očistiti, lepšati in posvetiti naše duše. Bog pošilja nejevolje in težave kakor pošilja svetlobo in roso na polje, da postane rodovitno. Vse to pa dela iz same ljubezni. Ljubezen, ki je izumila trpljenje kot sredstvo, s katerim se doseže blažena sreča, ta neizmerna ljubezen pa išče našo ljubezen. Zato se veren kristjan ne sme upirati božji volji, viteški naj sprejme vsako trpljenje in bridkost. K temu nas nagibljeta dve misli, ena lepša od druge. Prva misel nam kaže preveliko korist, ki nam jo donšajo vsakovrstne nadloge in težave: razsvetljujejo in čistijo nas, da postanemo vedno boljši in popolnejši, Bogu dopadljivejši. — Druga misel pa nam kliče v spomin vzvišeni zgleđ Sina božjega, ki je pravičnost in svetost sama, zrcalo brez madeža in slika večne dobrote. On je neizmerno veliko trpel, ne da bi

moral, ampak da bi nam dal nauk in tolažbo.

Človeštvo se začudeno vprašuje: Ali je to mogoče? Ako je resnično Bog, kako je trpel, kako umrl, zakaj ni uničil svojih sovražnikov? Ne iz slabosti, saj je Bog, ne prisiljen, ker je Bog. Torej iz **ljubezni**.

Neverni filozofi povzdigujejo svoj glas: To ne more biti, to se Bogu ne spodobi — Bog ne bo trpel in umiral za človeka.

Ta glas sliši mati z detetom v naročju — upira svoj pogled zdaj na Križanega, zdaj na svoje dete in zavrne neverne brezbožce: Zakaj bi bilo to nemogoče? Ako jaz redim svoje dete, ga hranim s svojim mlekom, in ako bi bilo treba, rada bi dala svojo kri zanj. Ako torej jaz vse storim za svojega otroka, zakaj ne bi mogel tega storiti Bog za svojega otroka, za človeški rod? Toda človek, ki ne more popolnoma razumeti materinske ljubezni, bo še težje pojmlil božjo ljubezen. To ljubezen nam odkriva edino vera. Vera tolaži krščanskega sužnja, ki volino prenaša biče okrutnega gospodarja v mislih na Jezusa, ki je bil bičan in ni odprl svojih ust. Siromak, ki trpi mraz, žejo in glad, se tolaži z mislijo na Krista, ki je isto trpel in pri tem blagoslavljal svoje in naše bridkosti. Trpljenja Zveličarjevega se spomni kralj — ne na prestolu, ampak na morišču — pod giljotino. Nesrečni Ludovik XVI. odpušča svojemu krvniku, francoskemu narodu po zgledu Onega, ki je molil: Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo. Zato pravi sv.

Avguštin, da Jezusov križ ni samo mrtvaška postelja onega, ki na njem umira, ampak je tudi učeniška stolica, s katere nas uči. On se nam predstavlja kot vzor v trpljenju; kadar ga opazujemo in z živo vero premišljujemo, dobivamo iz te božje slike najslajšo tolažbo v vseh svojih bridkostih.

V nadlogah in težavah nismo sami. Imamo vedno pred seboj Jezusa, ki je vse to prenašal prej kot mi, trpel mnogo več kot mi. On sam pravi, da učenec ni nad učenikom, da nam je pokazal pot, da hodimo za njim; sam je pil grenki kelih trpljenja, da nam osladi njegovo grenkost. On je naša glava, mi njegovi udje. Ako je pa glava s trnjem venčana, ne smejo biti udje ozaljšani z rožicami. (Sv. Bernard.)

Isto je govoril sv. apostol Peter svojim vernikom, bodreč jih v krvavem preganjanju in najtežjih borbah. Spominjal jih je na Boga-človeka, ki je isto trpel kakor oni, da, še mnogo več.

Ni jim priporočal neobčutljivosti v trpljenju, ker je to nemogoče njim, ki so umrljivi ljudje, podvrženi nadlogam.

Kako koristno je v bridkostih in težavah misliti na križanega Zveličarja. Plemenita gospodična, hči francoskega maršala, se je hotela posvetiti Bogu v redu sestra, ki se imenujejo: **Žive zakopane**. Mati ji kolikor mogoče brani in jo nagovarja, da si izbere milejši red, toda zaman. Nazadnje se mati vda, spremi hčer v samostan in jo predstavi prednici. Ko jo ta premotri, se malo

nasmehne i nji jame opisovati veliko strogost, ki vlada v samostanu. Mati prebledi in se trese od strahu, a deklica mirno poslušata kakor da se ji pripoveduje o prijetnih zabavah. Nato vpraša predstojnico: "Imate v samostanu kakšno sveto razpelo?" "O, teh ne manjka. Sv. razpelo najdeš v vsakem kotu, na hodnikih, v delavnicah, v kuhinji in v vsaki celici, povsod je slika Križanega." — Radostno odgovori plemenito dekle: "Ako je tako, se jaz prav nič ne bojim vaših strogosti, vaše pokore, nič mi ne bo težko tam, kjer morem vsak čas povzdigniti oči h križanemu Zveličarju."

Zgled Križanega deluje tudi na naša srca ter nas krepča v vseh nadlogah in bridkosti.

Zveličarjev križ, nekoč znamenje sramote, je postal predmet spoštovanja, češčenja in ljubezni. Vsi narodi se zbirajo pod senco tega svetega znamenja, znaka bolečin in trpljenja. Tu se ozdravljajo vse rane, bolečine se spreminjajo v radost. Po križu vzbuja ime Jezusovo v vsakem srcu najnežnejšo ljubezen. To ime izgovarja dobra mati nad zibelko svojega ljubčka, to ime kliče bolnik na smrtni postelji kot žarek upanja in zagotovilo odpuščenja.

Od vseh delov sveta hite verniki na mesto, kjer je stal križ, in na grob Zveličarjev; tam poljubljajo zemljo, katero je Sin božji namakal s solzami in krvjo. Zveste ovčice so tako zaljubljene v križanega Pastirja, da se na vse strani razlega glas apostolovih besed: "Nič nas ne bo odvrnilo od ljubezni Kristove."

Kako tolažljiva je misel, da je Sin božji s svojim trpljenjem posvetil naše nadloge, kako veličastna in vzvišena je misel, da je vse to trpel **za nas**. Vsakokrat, kadar pogledamo z očmi žive vere na Jezusa, pogreznjenega v morje bolečin, pretrese njegovo trpljenje naše srce in naš spomin . . .

Kadar vprašamo sami sebe: Kdo je kriv njegovih ran in njegovih muk, moramo skesano priznati: Vsak od nas ima svoj večji ali manjši delež te strašne krivde — ima delež te neizmerne ljubezni . . . Ako gledamo katerikoli prizor iz trpljenja Jezusovega, nam govori srce, da smo zločinci mi in da umirajoči Bog za nas zadostuje. V tem spoznanju uvidevamo, da nam je Gospod mnogo prizanesel in da naše nadloge niso v nikakem razmerju s krivdo. Hočemo li bežati pred trpljenjem? Ali se naj izogibamo poti, ki vodi čez Kalvarijo? Kdor je uverjen, da je vse, kar trpi, Bogu v čast in sebi v korist, se ne sme in ne more braniti križa.

Nekoč se je ljubi Zveličar prikazal svoji izvoljeni nevesti, sv. Katarini Sijenski. V roki je držal dva venca, enega iz trnja, drugega iz najlepših cvetic. Obadva ponudi Katarini rekoč: Izberi si, katerega hočeš; vedi, da mi je vseeno, vzameš-li cvetoči ali trnjevi venec. Katarina si izbere trnjevi venec in reče: Vem, Gospod, da je tebi vseeno, toda kako bi mogla nositi jaz venec cvetic, ko nosiš ti trnjevo krono? Ta krona, spletena iz trnja, bodi moja!

Božji Zveličar je trpel vse, trpel zato, da nas nauči, kako naj trpimo mi. Jezus je naš vzor, po katerem moramo uravnati svoja dela, ako hočemo dospeti do njegove slave. Apostol narodov uči, da bo Gospod sprejel med svoje izvoljence tiste, **ki bodo slični njegovemu edinorojenemu Sinu**. Volja božja je, da uravnamo svoje življenje po njegovem življenju; da delamo, kar je delal on, da se ogiblujemo vsega, česar se je ogibal on. Ali nam je to mogoče? Je in mora biti, drugače nas ne bi klical za seboj. Kako pa naj posnemamo Jezusa? On je delal čudeže, zapovedoval celi naravi, in ta mu je bila pokorna; na njegovo besedo se je pomirilo razbur-

kano morje, nevihta in vihar sta prenehala, hudobne duhove je izganjal, bolnike ozdravljajal, mrtve obujal.

Ali naj mi vse to storimo? . . . Ne; to so dela, ki jih občudujemo, a posnemati jih ne moremo. Kristus nas tudi ni s čudeži odrešil, ampak s svojim trpljenjem in smrtjo. Ni treba, da postanemo podobni Jezusu čudodelniku, ampak Jezusu trpečemu. Čudeže je delal kot Bog, a trpel je kot človek in kot tak je naš vsaj deloma dosegljiv vzor. Zato pravi sv. Peter: Kristus je trpel za nas in nam zapustil zgled, to njegovo podobo, njegov križ, moremo vedno imeti. To so nadloge, ki nas obiskujejo; samo da jih radovoljno sprejmemo, od katerekoli strani prihajajo, da jih smatramo za križ, po katerem postanemo podobni Jezusu. Bridkosti nam bodo sladke, težave lahke, ako se zavedamo, da smo po njih podobni milemu Zveličarju. Na ta način bomo čutili sladko tolažbo, ki prevzame naše srce in utrjuje dušo; zavest, da nosimo v sebi živo podobo Križanega, obuja v nas občutke, o katerih govori sv. Pavel, ki poln veselja kliče: Jaz nosim v sebi znamenja Gospoda Jezusa. Bog me varuj, da bi se s čim drugim ponašal, kakor s križem Jezusovim, po katerem je zame vse pribito na križ, a tudi jaz sam sem križan. (Gal. 6, 14.)

Nadloge in težave so sicer neprijetne, preziranje človeka boli, zaničevanje hudo de, nasprotovanje nas vznemirjajo, boleznin in vsakovrstne bridkosti so mučne. Toda pomisliti je treba, da je vse to poslano od Boga kot zlato in biseri, ki krasi našo dušo. Kdo je prejel največji del vseh nadlog, vsega trpljenja: ali ne ljubljenci božji, svetniki, ki so znali prav ceniti te dokaze božje ljubezni, da so z Davidom navdušeno klicali: Pokusite in poglejte, kako sladak je Gospod.

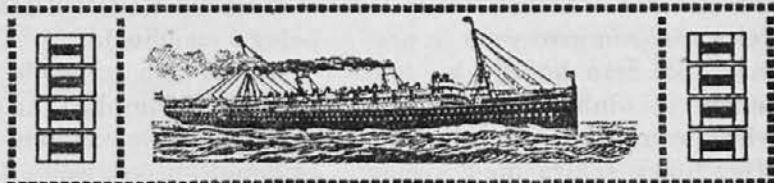
(Dalje prih.)

Spomini iz lepih dni.

Piše K:

KO smo že enkrat v Parizu, oglejmo si ga nekoliko," smo sklenili in Mr. Paker nam je za vse poskrbel prostora na "bus-u," kakoršne ima tudi vsako večje naše ameriško mesto — "Sight-seeing" jih imenujemo.—So jako praktičen način, da si v kratkem času ogledaš zanimivosti kakega kraja. Te kompanije dajo vsikdar vodnika, ki kaže in razlaga vse zanimivosti, tako da v vsakem kraju človek vidi vse, kar je res zanimivega, in tudi zakaj in v čem je zanimivo. Težava glede nas je bila samo ta, da so nas ti vodniki vodili po raznih muzejih in parkih, mi bi bili pa raje hodili samo po cerkvah. Bili smo pač romarji. Peljali so nas pa le v nekatere cerkve. Muzejev imamo v Ameriki dovolj in smo jih že tukaj siti. Vendar: da smo videli Pariz tudi od te strani, smo vzeli te "buse" za nedeljo popoldne. Bilo je zanimivo in nam nazadnje ni bilo žal.

Najprej smo se vstavili na grobišču "Sv. Magdalene," na kraju, kjer sta bila umorjena z "želotino" kralj Ludovik in kraljica Antonijeta za časa francoske revolucije in kjer je padlo na stotisoče glav nedolžnih žrtev v teh časih strahote in grozote. Lepe stopnice vodijo na vzvišen prostor nad grobovi. Okrog in okrog so kamenite grobnice. V sredi pa stoji okrogla kapela iz mramorja, grobnica kralja in kraljice. Imenuje se "Kapelica zadošččenja" (Chapelle expiatoire). Sedaj njiju trupli več ne počivati tukaj. Vendar je kapelica še ostala. V kapelici je oltar, kjer se lahko

mašuje. Na desni strani je krasen kip kraljice Marije Antoinijete pred smrtjo. Krona ji je padla z glave, ima jo pod nogami. V strašnem obupu in smrtnem strahu je. Vendar pred njo stoji žena s križem v roki, ki predstavlja sv. cerkev. Ta vera kraljice v križ in v pravičnost božjo, jo je tolažila v zadnjih trenutkih, da je šla junaško v strašno smrt za hudobije, ki jih ni bila kriva. Na desni je kip njenega moža, kralja Ludovika XVI. Tudi on je na kolenih. V smrt mora, strašno smrt. V smrtnem strahu je. Toda tudi on ni ostal brez tolažbe. Angel plava ob njem in ga dviga, krepi in mu kaže kvišku proti neskončnemu večnemu Sodniku, ki maščuje vsako krivico na svetu.

Ta nesrečni kralj Ludovik XVI. in njegova žena Marija Antonijeta Avstrijska sta padla kot žrtvi velike francoske prekucije, kralj 21. januarja 1793, kraljica pa 16. oktobra istega leta.

Francoski kralji so se izneverili svoji vzvišeni nalogi, katero so imeli od Boga in naroda kot kralji Francije. Pomehkužili so se, prevzeli od sreče in bogastva. Začeli so iskati same sebe, narodu pa kratili njegove pravice. Kakor povsod, kjer vladarji pozabijo, da so oni za ljudstvo in ne ljudstvo za nje, je prišlo tudi tukaj do kazni. Nezadovoljnost mas je naraščala. Ti vladarji so zaupali na svoje vojake in na oboroženo silo, s katero so mislili, da bodo lahko potlačili vsak odpor ljudstva. Prav tako so delali, kakor dela sedaj vlada v Jugoslaviji. Toda zgodovina vsega človeškega rodu uči, da se da s

silo vladati samo nekaj časa. Da pa vsaka sila rodi protisilo, odpor, revolucijo.

Kralj Ludovik XVI. je bil sam na sebi dober vladar; vendar razmere so bile že tako zamotane, ljudstvo že tako nezadovoljno in razburjeno, da je bilo že vse pokazano in vse zastoj. Bil je komaj dvajset let star mladenič, ko je zasedel francoski prestol. Žena Maria Antonijeta (Tončka) je bila hči Marije Terezije, cesarice avstrijske. Ludovik XV. je bil njegov stari oče, ki je bil pa zelo nesramen človek. Ko je Ludovik XVI. zasedel kraljevi tron, je pokleknil pred oltar in glasno zahteval in molil: "Gospod, vodi in varuj naju, premlada sva za vladarski prestol." In res je bil premlad. Nezadovoljnejši in prekuhuhi so zlorabili njegovo dobroto in ljubeznivost in se vedno bolje organizirali. V nekoliko letih so imeli že močno organizacijo, ki je samo čakala ugodnega trenutka. Nadeli so si ime Jakobinci. Slednjič so se res polastili vlade s pomočjo najpodlejše in najpropalejše druhali cele Francije. Morili so kar na kupe. Po sto, po tisoče na dan. Pred vsem so se spravili na duhovnike in redovnike in jih klali kot zveri, brez srca in brez vsakega človeškega čuta. Zver neha moriti, ko je sita krvi. Človek — ko zdivja — nikdar. Torej, kakor večkrat, tako so tudi tu pravi zlikovci že preje pomrli, kazen za greh so pa nosili nedolžni potomci. To kaže, kako strašno odgovornost nosi na sebi vsaka vlada, pa tudi vsak posameznik, ki dela krivico. Kako so oni odgovorni za svoje zločine pred človeškim rodом, ker trpe

tudi tisti, ki zločinov niso zakrivali!

Neka posebna groza me je prešinjala, ko smo hodili po tem prostoru. V duhu sem videl tu na visokem odru strašno morilno orodje: težka sekira med dvema tramovoma. Z vrvjo so jo dvignili; spodaj je bila velika mesarska tnalna, kakoršno ima mesar, da na njej seka meso. Na eni strani je lesena deska, na katero so položili nesrečno žrtev. Glavo in hrbet so pritrdili z dvema polenom k temu tnalu, da se žrtev ni mogla ganiti. Na dano znamenje je rabelj potegnil vrv in sekira je padla. Glava je odletela, kri je brizgnila na vse strani, divja, pozverinjena druhal je pa zaploskala in zatulila in se naslajala ob teh strašnih prizorih. In kaj hudega so vse te žrtve zakrivilile? Nič! Trpele so radi grehov prednikov ali radi svojega prepričanja — radi zvestobe Bogu in domovini.

Ali ne delajo naši moderni Jakobinci enako, ko ščuvajo narod na duhovski stan, zoper vsako vlado? Kaj je pisanje "Glas Naroda," "Prosvete" in dr. družega kakor samo priprava modernih Jakobincev na obnovitev žilotine? Zahotelo se jim je zopet krvi, krvi "farjev," krvi vseh, ki nočejo plesati kakor oni hočejo, ki hočejo pošteno, človeka vredno življenje na svetu med ljudmi.

Molče smo odšli s tega kraja v cerkev Marije Magdalene. Ta cerkev je krasna stavba. Sezidana je v slogu poganskih tempeljanov. Okrog in okrog cerkve so veliki stebri in med njimi je prostoren hodnik. To cerkev so začeli zidati nekako l. 1750. Napoleon je spremenil to cerkev v "Svetišče Slave." Vanjo je postavil kipe vseh francoskih velikih mož. Leta 1842. so cerkev na novo izročili namenu, ki je bila zanj sezidana. Cerkev je iz samega mramorja. Oken nima, temveč dobiva vso svetlobo samo od zgoraj izpod stropa skozi strešna okna. Na velikem oltarju je kras-

na skupina: Marija Magdalena, obdana od angelov, izklesana iz belega mramorja.

Ravno smo prišli do slavoloka (Arc de Triomphe), ko so vstavili ves promet na velikem in najboljjudnejšem križišču. "Kaj je?" smo vprašali, ko smo videli na vseh cestah morje avtomobilov, pa je vse stalo.

"Predsednik prihaja mimo. Gre na javni obed!"

In res ni bilo dolgo, ko pridreči krasen državni avtomobil s predsednikom in soprogo. Vse ljudstvo se je odkrilo.

Le počasi se je zopet razvil promet in smo mogli dalje. Tedaj smo pa videli, kako so bile ulice zastražene. Vsakih deset korakov je stal policaj. To je človek zver, kaj ne, da mora vlada nosilca vladarske časti tako čuvati pred — zvermi? Ne, ne — pred ljudmi! Pa se še bahamo s svojo civilizacijo, s svojo prosvetljenostjo 20. stoletja! Povejte v čem smo boljši kot so bili divjaki?

Slavolok je krasna stavba, visok 162 črevljev in 147 širok. Slavolok so postavili l. 1806. v proslavo zmag francoske revolucije. Okrog slavoloka na vrhu so bronaste slike, ki predstavljajo prve zmage republike. Tudi so napisali vseh generalov, ki so vodili te vojske. Pod slavolokom ravno v sredini je grob "Neznanega vojaka," ki je bil slovesno pokopan 1920 kot spomenik padlim francoskim vojakom v zadnji svetovni vojski.

Od tu smo se peljali na Napoleonov grob.

Truplo cesarja Napoleona leži v kapeli, ki pa je velika kot cerkev, v "Hotelu za invalide," za bolne, ranjene in ostarele vojake. To poslopje je sezidal Ludovik XIV. leta 1674. Velikanski kip, ki predstavlja tega vladarja, krasni vhod v ta "Hotel". Danes je to samo še muzej, kjer so shranjeni zanimivi spomini francoskih vojska. Tako je tam železniški voz, v katerem je bilo 11. novem-

bra 1918 podpisano premirje med zavezniki in Nemčijo. Tudi kapela ni več kapela, dasi je še vse tam, kakor v cerkvi, temveč je samo še muzej.

Napoleon leži v velikanskem sarkofagu, grobu, ki je iz rdečega finskega granita, 13 črevljev dolg in 6 in pol širok in 14 visok. Mozaik okrog groba predstavlja velikanski lavorov venec. Med tem vencem so napisi slavnih zmag Napoleonove vojske. Grob stoji za velikim oltarjem, v onem delu kapele, kamor je hodila kraljeva družina k sv. maši. Da bi ljudstvo ne videlo, kako so kraljeva družina zamujali sv. mašo, ali tudi kako slabo jo obiskovali, imeli so to kapelo za velikim oltarjem, pregrajeno od ostale kapele z velikanskim oknom. Grobišče je sredi cerkve nekako 17 črevljev v zemlji. Mramornata ograja varuje, da kdo ne pade v grobišče. Znamenita sta v tej kapelici dva okna, na vsaki strani oltarja pred grobom. Steklo je rumeno, vendar tako rumeno, da se zdi, kakor bi solnce lepo sijalo skozi okno. Bil je meglen in čemeran dan, ko smo bili tam. Toda oltar je bil razsvetljen, kakor bi bil najjasnejši solnčni dan. Poskušali so ta steklo ponarediti, da bi še ostala okna z njim okrasili, po se jim do sedaj še ni posrečilo.

Napoleon je bil prvi mož, ki si je po francoski revoluciji prisvojil vrhovno oblast nad Francijo. Leta 1799. je bil izvoljen skupaj s še dvema tovarišema za konzula republike (predsednika). Toda bil je že tako močan pri ljudstvu in vojaštvu, da je vladal sam. Ko ga je tovariš konzul opomnil, da bo treba nove volitve razpisati, je rekel: "Nikdar več! Jaz sem konzul in preje bomo do kolen gazili kri, kakor da bi se jaz odpovedal svoji časti."

In res, 1799. je ustavo države spremenil tako, da je bil za deset let konzul in l. 1800. pa do smrti, 1804 ga je pa narod potrdil za kralja. Napoleon je bil

strah cele Evrope. Celo Evropo je imel pod peto. On je tudi prvi začetnik Jugoslavije. Osvojil si je tudi naše kraje in ustanovil znano Ilirijo, katero je naš pesnik tako mogočno pozdravil s pesmijo:

Napoleon reče:
 “Ilirija vstan!”
 Vstaja in vzdih:
 “Kdo kliče na dan?”

Na to sem mislil, ko sem slonel na ograji in gledal veličastni grob.

Pa še drugi dogodki so se vrstili pred mojim duhom, ko sem stal ob tem grobu in druge misli so mi prihajale. “Nihče ni velik — razen Boga!” — To govori posebno jasno ta grob. Tako velik mož, tako velik duh! Cela Evropa se je tresla pred njim. Kako je bil prevzet! Tu pa — glej, njegov grob! Mrtev je! Ni ga več in ga nikdar več ne bo. In vsa njegova slava, vsa njegova čast? Kakor kako čudo hodi gledat sem človeški rod! .... Napoleon pa — kaj ima od tega? Ta krasni grob? — — Kaj mu pomaga! Da, da, samo Bog je velik, ki je od vekomaj bil in bo vekomaj. Vsak človek pa — tudi najmogočnejši — samo prah je. Dokaz — Napoleon.

In napuhjen je bil Napoleon. Da, pa še kako! Čast in slava ga je prevzela, da je pozabil, da je človek, da ni nič. Imel je zaprtega tudi papeža in zahteval tudi od njega, da se mu ukloni. Papež kot človek je bil pripravljen se mu ukloniti. Toda ni se mu smel ukloniti kot namestnik Kristusov. V tisti dvorani, kjer je storil

krivico sv. očetu, je moral črez nekoliko let sprejeti kazen za krivico — odpovedati se prestolu.

Še ena cerkvena zapoved bi bila v naših časih potrebna. Ali že slutite, kaj imamo v mislih? Potrebno bi bilo, da bi prišla nova zapoved: Naročaj, beri in po svojih močeh vsestransko podpiraj katoliške liste, ki so neustrašeni bojevniki za pravice Cerkve in Evangelija. Taka nova cerkvena zapoved bi ne bila v naših dneh nič preveč čudna. Saj vsi čutimo, da s podpiranjem, naročanjem in branjem katoliških listov silno izdatno podpiramo Cerkev samo.

Toda če Cerkev ne izda take ZAPOVEDI, je pa že prav pogosto po ustih svojih višjih in najvišjih pastirjev izdala in odkrila svojo ŽELJO, naj bi vsi katoličani prav krepko podpirali katoliški tisk. Ali bo pa dober otrok čakal le strogih ukazov svoje matere in le zapovedi upošteval? — Mislimo, da ni dober otrok, ako mu že ŽELJA materina ni sveta, Ti, ki se ne zмениš za klice in prošnje Tvojega katoliškega lista — ali razumeš?!

Izgubil je krono. Pregnali so ga iz domovine. Sredi neizmernega morja, na otoku sv. Helene, je

preživel zadnja leta in tam tudi umrl. Šele pozneje so prenesli njegovo truplo nazaj domov. Živega so pregnali, mrtvega pa častili. Tak je svet! In na tak svet naj se človek zanaša? Za tak svet dela? Samo eden je velik — Bog! Zato se izplača na svetu delati samo za enega, za Boga in radi Boga.

Od tu smo se peljali v nov muzej, kjer je zgodovina zadnje svetovne vojske v slikah. Poslopje je okroglo. Slike so v naravni velikosti. Na teh slikah so prave fotografije vseh oseb, ki so igrale kako vlogo v svetovni vojski. — Vsaka država je zase. Slike so nekaj krasnega, česar še nisem videl. Svetloba pada od zgoraj na nekak poseben način na slike, da so kakor v nekaki čarobni svetlobi.

Od tod smo se odpeljali v katedralo Notre Dame, ki je najkрасnejša gotska cerkev v celi Franciji. Stavba je nekaj velikanskega. To cerkev so začeli zidati l. 1163. Papež Aleksander III. je položil ogelni kamen. Zidali so jo skoraj tristo let. Krasen je vhod, ki je okrašen z brezštevili kipi, vsekanimi v marmor. Sredi cerkve je na strehi mal zvonik. V jabolku tega zvonika so ostanki pravega sv. križa shranjeni. Cerkev je 415 črevljev dolga in 115 visoka. 74 stebrov drži strop. Ogleдали smo si tudi zakladnico cerkve.

Zvečer smo si ogledali svetovno razstavo, ki je bila pravi užitek.

(Dalje prih.)

Žrtva in sad.

(Po resnični dogodbi za "Ave Maria" napisal
Rev. Marijan Širca, O.F.M.—Brezje.) (Dalje.)

ZEMITE ta mali omot!

Naj vas odškoduje za tolikoletno vaše uboštvo in pomanjkanje! Kar je notri, je vaša popolna lastnina. Ne miloščina, ampak vaša pravomočna posest."

"Še eno prošnjo imam," je nadaljeval gospod, ko je položil list v uvele roke stare gospe: "Vi ste katoliške vere, kaj ne? Tedaj molite za dušo tistega, ki mi je naročil, naj vam to izročim."

"Ali ne smemo zvedeti, kdo ste?" je vprašala vdova. "Slutim, da se moramo za to, kar je v tem pismu, zahvaliti vaši dobrotljivosti, ker kako ste nas mogli drugače toliko dni s tolikim trudom iskati . . ."

"Ne, meni se ni treba nič zahvaliti; jaz sem bil samo orodje v . . ." — "v roki božji" je hotel dostaviti, ali je to zamolčal. Pretrgal je razgovor, vstal in podal roko gospej.

"Z Bogom! Prosim, obljubite mi, da ne bote o mojem prihodu nikomur povedali in da ne bote popraševali po tistem, ki vam je to poslal. — To je tajnost in mora tajnost ostati!"

Gospa White in hčeri so obljubile in Rev. Golob se je poslovil. To so mogle veselo iznenadjene osebe samo sumiti, kedo bi bil ta tujec, ali njih sumnja nikakor ni odgovarjala resnici. Mislile so, da je sin tistega, ki je pred leti njihovega očeta oškodoval. Bralec bo pa zdaj spoznal, zakaj je Rev. Golob v civilni obleki potoval . . .

Ne dolgo po sprejetju 20,000 dolarjev, s katerimi je bila z obilnimi obrestmi poplačana izguba očetovega premoženja, je zapustila vdova s hčerama ozko stanovanje v hiši in se je vrnila v Evropo. Tako niso one nič zvedele za nesrečo in bridkosti, katere si je nakopal ubogi gospod Golob z vestno izvršitvijo svoje dolžnosti.

9.

"O, dragi gospod . . . za božjo voljo — zakaj ste se vrnili? — Bežite, bežite hitro, da Vas ne zasledijo! O, zakaj, zakaj ste se vrnili?"

S temi besedami je sprejela doma vsa preplašena sestra vrtarica bolniškega duhovnika Pavla Goloba. Osupnjen je ostal med vrati; ni mogel drugače misliti, nego da s sestro ni vse v redu . . .

"Sestra, kaj se šalite?"

"Ali, velečastni, kaj me ne razumete? Vi mislite, da sem ob pamet? O, da bi bila res! Bolje bi bilo, kakor da se je to zgodilo!"

"Kaj pa? O čem govorite?"

"Oh, revež, ne ve še tega!" je vzdihnila sestra in zaprla hitro za njim vrata. Odvedla ga je v sprejemno sobo in mu tiho rekla: "Niti trenutka ne smete ostati tukaj. Pregarjajo vas, povsod vas iščejo — in mi smo mislili, da ste že gotovo kje na varnem."

"Mene iščejo, mene? Ali zakaj pa, sestra?" vpraša duhovnik prestrašen.

"Kaj ne veste tega, velečastiti oče?" reče redovnica in sklepa krčevito roke. "Tudi jaz ne vem, samo toliko je gotovo, da so bili že opetovano tukaj detektivi in so vse kote vaše sobe preiskali, še celo v klavzuri sester so bili, da bi vas prijeli. In vi se vračate nič hudega sluteči in ne veste nič?"

"Ne, sestra, nič ne vem. Ali slutite morebiti vi, zakaj meregarjajo?" je vprašal ves prebledel duhovnik.

"Mislim, da je to v zvezi s smrtjo Blackforda. Pravijo, da je izginila velika vsota denarja in mislijo . . ."

"Da sem jaz denar ukradel!"

Ko je ubogi duhovnik to zvedel, je bilo zanj, kakor da je strela udarila predenj.

"Ali je tako, sestra?" vpraša ves prepaden. Ona je tiho z glavo pritrdila, ker od strahu ni mogla govoriti.

"Hitro, oče, hitro, predno vas tukaj zasačijo. Ne, ne smejo vas zapreti, nikakor ne!"

Zelo žalostno se ozre on na redovnico. "Kaj, ali naj bežim in z begom sumnjo potrdim? Ne, sestra, nikakor ne, pojdite takoj k predstojnici, naj me sestram v molitev priporoči. Obleči hočem zopet duhovsko obleko, in potem . . ."

Rev. Golob vstane in zapusti sprejemno sobo.

Čez malo časa je že v duhovski obleki. Potem vstopi v domačo kapelo, gre k oltarju in pade pred presvetim Zakramentom na kolena in prosi Zveličarja milosti in moči. Poklekne tudi pred podobo Matere Božje vedne pomoči in iz srca moli: "Spomni se, o premila Devica, da se še ni slišalo, da bi bil kdo zapuščen, ki se je k Tebi zatekel! Tolažnica žalostnih, prosi zame!"

10.

Po tem priporočilu svojemu Zveličarju in njegovi Materi zapusti duhovnik kapelo in odide iz bolnišnice, da se napoti k državnemu pravdniku. V svoji sobi je prej opazil več časnikov. Pogledal jih je in našel tam službeno tiralico, obvestilo, da ga sodnija išče. Ni hotel biti prijeto, ampak se je šel sam prijaviti.

"Kaj pa vi želite, oče?" ga nagovori državni pravdnik; ni ga namreč poznal.

"Jaz sem bolniški duhovnik, Pavel Golob," je odgovoril z jasnim obrazom.

"O . . ." se začudi uradnik, "prišli ste gotovo, da se sami obtožite tatvine pri pokojnem bankirju Williamu Blackfordu."

"Ne, gospod državni pravdnik," odgovori duhovnik, "jaz nisem tat."

"Zakaj ste pa prišli k meni?" vpraša začudeno uradnik.

"Ravnokar sem čital ukaz, naj me primejo, zato se podvržem sam prostovoljno preiskavi."

“Kaj, šele zdaj ste to čitali? Saj je že več dni zapoved izdana. A, saj res! Vi ste bili odsotni in vas niso mogli najti. Ravno vaše naglo odpotovanje je potrdilo sumnjo, da ste vi denar vzeli. Prosim, razodenite mi namen in cilj svojega potovanja.”

“Ne,” je odgovoril duhovnik.

“Ne? S tem samo povečujete sumnjo, da ste krivi.”

“Ne morem drugače.”

“Mogoče boste jasneje govorili, ako vam stvar natančneje razložim. Sin pokojnega bankirja Blackforda je neposredno pred vašim vstopom v bolnikovo sobo prinesel in zaprl v miznico 20,000 dolarjev in Patrick Blackford je pripravljen s prisego potrditi, da razen vas in pokojnika ni mogel nihče o denarju vedeti. Sumnja o bolniški strežnici je izključena, ker ni mogla o denarju vedeti, in dalje tudi zato ne, ker je malo trenutkov po svojem vstopu v smrtno sobo izročila ključ, ki ga je pod mrličevim zglavjem našla. Recite sami, če ni naravno, da mora sumnja o tatvini na vas pasti?”

Pri tem dokazovanju je duhovnik nekoliko prebledel; ali zopet je enako odločno odgovoril: “Gospod državni pravdnik, jaz nisem tat!”

“Jaz nisem tat, pravite,” nadaljuje uradnik; “ali mislite s tem reči, da vam je bil denar na pravičen način izročen?”

Duhovnik je stisnil ustnice, kakor da se boji, da bi mu utegnili uiti nepremišljena beseda.

“S svojim molkom si samo poslabšujete položaj in jaz bom prisiljen, čeprav mi ni ljubo, poslužiti se vse strogosti postave. Zelo obteževalno je namreč za vas, da ste, kakor se zdi, zlorabili zaupanje, katerega je vaš stan deležen, za to, da vzamete pokojnikovima sinovoma svoto denarja, najsi bo že iz kateregakoli namena.”

Rev. Golob ni na to nič odgovoril. Državni pravdnik ga je ostro v oči pogledal, ali ni ga mogel s tem prisiliti, da oči povese, ker se ni imel radi česa sramovati.

“Pritrdite vsaj, da ste denar dobili.”

“Gospod državni pravdnik, jaz nisem tat,” je odgovoril duhovnik odločno, kakor vedno, seveda ne brez muke.

“Priznati moram: težko mi bo, vas, katoliškega duhovnika, obdolžiti tatvine in kot tatu sodnji predati. Premislite, da ne gre samo za vašo osebno čast in poštenje, ampak v nevarnost spravljate ugled svojega častitljivega stanu, ki ga bodo zopet blatili zavoljo vas. Ako ste nedolžni, razodenite mi vsaj sredstvo, kako to zadevo do dna preiskati in vas opravičiti.”

“Ne morem drugega reči, nego da sem nedolžen, in prosim, da prenehate z izpraševanjem, ker ne morem nič več povedati,” je odgovoril duhovnik. Sprevidel je, da brez čudeža ni rešitve . . .

“Tedaj ne morem drugače, nego storiti svojo dolžnost, ker tako trdovratno molčite.”

Pozvonil je. Sodni sluga je vstopil in pravdnik mu je izročil duhovnika, da ga odvede v preiskovalni zapor . . .

(Dalje prih.)

Veseli spomini na pogumnega Tončka.

V. H.

STAREC sem že, že sivim, kmalu bom videl Abrahama, pa še vedno moram hoditi v šolo!” — Tako je že pred leti večkrat tožil gospod župnik Golob in se veselil misli na penzijo.

Nedavno sem ga srečal v mestu. Počasi je lezel po dolgi, puisti ulici, za trenutek se je ustavil kakor da bi počival, se z motnim pogledom ozrl okoli sebe in zopet sklonil glavo ter korakal dalje po trdem tlaku,

“No, torej — kako vam kaj gre v penziji?” sem ga zmotil z nenadnim vprašanjem.

Ves je oživel, zasmejal se je, dolgčas je izginil z njegovega

obraza. Takoj se mi je pridružil in se pritoževal: “Vse vkup ni vredno počenega groša! To je tako enolično življenje, dnevi so si podobni med seboj kakor jajce jajcu, nobene izpremembe, nobene pestrosti ni sedaj v tem življenju — že se kesam, da nisem služil kar naprej.”

“Vsaj šole ste se znebili,” rečem odkrito, da bi starega gospoda spomnil na najglavnejšo prijetnost v pokoju.

“To je ravno, po čemer se mi najbolj toži,” je izbruhnil skoraj jezno. Bog me sedaj kaznuje. Vedno sem se pritoževal nad šolo, a nisem niti slutil, kako so mi otroci prirastli k srcu. Že ko sem se selil in se poslavljaj od župni-

je, sem vedel, da je hudo. Po starejših, odraslih, se mi ne toži, toda ta drobiž, prijatelj, — presneta reč! — mi povsod manjka. Jezil sem se nad njimi, vpil, pa se tudi velikokrat od srca smejal — sedaj pa nič — prazno življenje . . .” Starček je umolknil, obrnil se na drugo stran, da jaz ne bi videl, kako je stisnil solzo, ki mu je kakor biser polzela po licu.

“Tudi tukaj — v mestu — dobite razvedrila! Tu je mnogolično življenje nasproti našim zapuščenim vasicam: kavarne, gledišča, koncerti, časopisi, predavanja, razstave . . .”

“Tudi jaz sem si to tako predstavljaj,” mi je segel v besedo

gospod, "ali v pol leta še človek vsega tega naveliča in spozna, da ni v tem Babilonu zrasel in da ni zanj. Starega drevesa ne kaže presajati in znova cepiti. Prav gotovo, pobegnem odtod, jaz tu ne vzdržim. Ko bi vsaj vedel, kaj dela Tonček!"

"Kateri Tonček?" radovedno vprašam.

"To vam je bil najbolj prebrisan dečko v celi šoli; dan na dan nanj misliš, vsak dan se mu smejem in v duhu ž jim govorim."

"Povejte mi kaj o njem. Bom napisal v ameriški list."

"Napišite, gotovo napišite," mi je prigovarjal gospod. "To je najbolj posrečena sličica iz moje dolge galerije."

In stari gospod je takoj začel pripovedovati:

"S Tončkom sem se seznanil na dosti originalen način. Pripovedoval sem otrokom v prvem razredu o stvarjenju sveta, o rajju, o prvih starših, kakor to predpisuje naš učni načrt. Otrokom je najbolj ugajalo pripovedovanje o rajju. Poslušali so tako zvesto in tiho, da bi se celo miška slišala. Pridem do mesta, da nista smela Adam in Eva jesti od srednjega drevesa. Tonček je dosedaj sedel prihuljen, usteca je imel odprta, da mu ne bi ušla niti besedica, ali tedaj je nenadoma poskočil in se oglasil:

"Prosim, tega tudi pri nas ne smemo, pa ne le z enega drevesa, ampak z nobenega."

"Torej vidiš — in zakaj, se ne sme z njih trgati sadje?"

"Ker so nas Tršanov oče že enkrat nagnali in stari Koželj je prišel s psom Pazijem nad nas."

"In če bi ti vendar jabolka trgal, kaj bi se pa zgodilo?" vprašam dalje.

Tonček se zaničljivo zasmeje in ponosno reče: "Meni? Nič, ker bi mu ušel."

"In če ne bi ušel?"

Tu se Tonček namrdne in reče: "Potem bi me Koželj ujel in našeskal."

"Mi pravimo: koznoval," popravim in dostavim: "Gospod Bog je prva človeka tudi kaznoval. Izgnal ju je iz raja in ju ni pustil več nazaj."

"Potem bi pa morala splezati čez," meni Tonček odločno in se vsede ozlovoljen, da se je vsa stvar tako žalostno končala. Toda Adam in Eva sta mu ostala simpatična in na svojih predrznih pohodih na župnijski in sosedov vrt se jih je spominjal ter ju klical na pomoč.

Obdelana tvarina se je v šoli često ponavljala in to ponavlja-

Naročniki, ki so že obnovili celo naročnino naravnost pri nas ali v roke lokalnemu zastopniku, pa še niso prejeli obljubljenega rožnega venca, naj se obrnejo zanj do svojega krajevnega zastopnika. Še pred prazniki smo jim poslali dovolj rožnih vencev, da bodo mogli sedaj vsem postreči. Kdor pa še nima pravice do rožnega venca, ki je blagoslovljen od sv. Očeta, naj hitro obnovi naročnino naravnost k nam v pismu, da si obljubljeni dar zasluzi. Pošljite pismo z denarjem na naslov:

"Ave Maria"

Box 443, Lemont, Ill.

nje je bilo preizkusni kamen za pazljivost otrok, zato je bilo učiteljem mnogo do tega. Vse podrobnosti so natančno izpraševali, vsako besedico so hoteli imeti na drobno razloženo in pojasnjeno. To je Tončka strašno razburjalo; on si je zapomnil vse le v velikih obrisih — le slika, osnova vsega mu je ostala v spominu, za malenkostne posameznosti se ni zmenil.

"In kaj sta držala Keruba v roki pri rajskih vratih?" izprašujem drugo uro.

"Ognjene meče."

"Dobro. In kdo sta bila ta Keruba?"

Nič! Globok molk v razredu. Niti roka se ni dvignila, niti prstek se ni ganil.

"No — Gospod Bog ju je poslal — kdo sta tedaj bila?"

Zopet nič. V tem poskoči Tonček, kakor bi ga pičila kača; v glavi se mu je posvetilo in v tihi razred je zavpil: "Prosim, to sta bila žendarma."

V zadrego Tonček sploh nikdar ni prišel in nobenemu ostal dolžan odgovora. Iz vsake situacije si je znal kakor pravi junak pomagati. Toda z angeli odločno ni imel sreče in z nadangeli še manj.

Pri izpraševanju iz verouka ga je vprašal gospod dekan, kako je nadangel Gabriel pozdravil Devico Marijo. Tonček je za trenutek pomislil, kaj in kako naj bi odgovoril. Drugikrat bi se bil brez vsakega obotavljanja smelo odrezal. Ali danes je drugače. Na odru pred njim sedi gospod dekan, pred klopmi jaz; navzočen je pa tudi gospod vodja in vsi učitelji in učiteljice iz drugih razredov. Odgovor mora torej biti dobro premišljen, da bi jaz kot izpraševatelj ne imel zopet ugovorov. Hm — kako drugače bi bil mogel angel pozdraviti kakor je mama naučila Tončka.

"Ta nadangel Gabrijel," začne Tonček junaško, "je potrkal, snel čepico z glave in rekel Devici Mariji: 'Hvaljen Jezus!'"

Odgovor je vsem tako strašno ugajal, da bi bili kmalu popokali od smeha. Tonček je ves čas izpraševanja ponosno sedel na svojih lavorikah. Jaz se ga z nobenim vprašanjem nisem več dotaknil. Podobico je na koncu sicer dobil kakor drugi, ali mati ga je doma še dolgo potem radi tega odgovora zmerjala z zabitim tepcem, ki ji dela le sramoto.

(Dalje prih.)

- L U R D -

Rev. John Miklavčič.

(Dalje.)

II. del.

LI se je Marija res prikazovala? Ali je Bernardka govorila resnico? Na ta vprašanja bom odgovoril v II. delu.

So li dogodki pri masabielskih skalah resnični in ali se je res nekaj nadnaravnega zgodilo? Se more dokazati, da so dogodki zgodovinsko dejstvo ali le bajka? Ta vprašanja so silnega pomena in se mora na nje odgovoriti.

Najprvo si oglejmo Bernardkin značaj. Bernardka je bila stara 14 let, ko se ji je Marija prikazala. Ni znala brati in ni prejela še sv. obhajila. Glede duševnih zmožnosti je zaostala za drugimi otroci. Tudi ni znala pravilno francosko, ampak govorila je narečje svojega kraja, kjer je živela. Bila je iz revne družine in se ni menila za svet. Doma je pomagala in nabirala je kosti, stare cunje in staro železje, to so njeni starši prodajali Alexine Baronu. Pozneje so jo sorodniki porabili za pastarico. Ovčke je tako imela rada, da je vsikdar jokala, kadar so kako

prodali. Na paši se je igrala, delala venčke iz trave, poleg tega pa molila rožnivenec, ker je znala le to molitev.

Na kratko sem vam orisal značaj pastarice Bernardke. Sedaj pa vprašam, je li mogoče, da bo otrok duševno zaostal in neveden, varal ljudi, duhovsko in svetno oblast? Kadarkoli so jo vprašali o prikazovanjih, je vedno enako povedala, govorila le to, kar je videla in kar ji je prikazen naročila. Nikdar ni nič prišlo in tudi ni zmanjšala. Dasiravno so jo zlasti gospodje policaji, župan, državni pravnik hoteli vjeti v protislovje, se jim nikdar ni posrečilo. Nedolžno jim je povedala, kar so jo prašali, nato se poslovila in odšla. Nadalje, kako korist pa bi imela, ako bi se izmišljevala nadnaravne pojave? Ali je bila zmožna si izmisliti prikazovanja deklica, ki se še katekizma ni mogla naučiti za prvo sv. obhajilo, da je glede prejema zaostala za eno leto. Nikdar ni govorila o Prikazni, razun če so jo vprašali. Ni se bahala in hvalila s tem. Ljudi se je bala, ki so dan za dnem jo nadlegovali in izpraševali. Ko je nekega dne zbolela in je morala

v posteljo, je rekla osebi, ki je bila pri njej: "Raje ležim tu, kot da bi spodaj v sobi sedela in morala odgovarjati ljudem."

Ljudje, ki so prihajali k Bernardki, so ji ponujali razne darove. Ona jih ni vzela. Tudi njeni stariši niso hoteli nobenega darila. Res so bili ubožni, stradali so, kar se jim je poznalo na upadlih, bledih licih, a ubožstvo so tiho prenašali. Enkrat so okoliški kmetje prinesli sadja, krompirja in drugih živil ter so ponudili ubogi družini. A oče Bernardkin se je lepo zahvalil in najmanjše reči ni vzel; vse, prav vse so morali kmetje nazaj nesti domov. Nekoč pride obiskat Bernardko gospa visokega rodu. Pri odhodu poljubi Bernardko in ji spusti zlat cekin v predpasnik. Deklica skoči po konci kot da jo je pičila kača, a pri tem pade cekin na tla. Opraviči se, pobere denar in ga da uljudno nazaj gospej. Prigovarjanje ni nič pomagalo, Bernardka ni hotela sprejeti cekina. Čudili so se obiskovalci, da deklica noče sprejeti nobenega daru, dasiravno je silno ubožna in trpi pomanjkanje.

Slednjič se je približal dan prvega sv. obhajila. Dasiravno je

bilo prepovedano v dneh priprave govoriti z Bernardko, je vendar neka gospa le silila govoriti z deklico in dosegla je to na večer pred prvim sv. obhajilom. Drugi dan je župnik Peyramale pisal tarbskemu škofu Lavrenciju: — "Včeraj zvečer po večernicah je neka tuja gospa govorila z Bernardko. Trudila se je, silila v deklico, naj vzame večjo svoto denarja, a ona je odklonila. Nekaj posebnega je na tem dekletu, ki nima še vsaki dan kruha, da noče od nikogar kaj sprejeti."

Dr. Dozous piše: "Bernardka uboga in revna, dovoli mi, ki sem že večkrat tebe zdravil, da govorim in napišem nekaj o tvoji revščini. Ako bi bila ti hotela sprejeti darove, ki so ti jih ponujali, ti bi bila bogata in mogočna med nami. A zlato in srebro te ni omamilo. Dovoli mi, da te zagovarjam proti onim, ki tebe obrekujejo."

Torej ne denar, ne čast ni Bernardke nagnila, da bi si bila izmislila neka prikazovanja in velika dela, ki so se pozneje vršila in tako varala tisoče in tisoče ljudi. Pač pa je gola istina, kar je to dekle videlo in govorilo.

Sploh ni nihče imel najmanjšega dvoma, kdor je samo enkrat čul Bernardko govoriti o Prikazni. Gospod Clarens, vodja višje šole v Lurdu, je bil zelo nevoljen, ko je hodila Bernardka zopet in zopet k votlini in podal se je enkrat na njen dom, da jo pokliče pred se in jo pošteno ošteje. Pozneje piše: "Bernardka mi je pravila, kaj se vrši pri votlini tako nedolžno, z veliko odločnostjo in pa prijazno, da sem nehote premenil svoje mnenje. Zato svetujem vam prostomislec, pojdite k Bernardki, poslušajte jo in bote vse drugače sodili. Še gospod državni pravnik je postal drugačen, dasiravno je bil trd in neizprosen Tomaž. On piše v svojih zabeležkih: "Ko je Bernardka začela govoriti, je izraz v njenih očeh me oprostil vsakega dvoma. Njena nedolžnost in

ljubkost v besedah me je ganila tako, da nisem prav nič dvomil o odkritosrčnosti Bernardke, ko sem bil 21. februarja z drugimi gledalci pri zamaknjenju.

Višja svetna oblast se je trudila napraviti konec prikazovanjem.

Prefekt lurškega okraja, gospod Massy je napravil "ženijalen" načrt. Deklica se mora odstraniti iz Lurda, zdravniki naj jo natančno preiščejo, spoznali bodo, da je revica umobolna, zato si domišljuje nekaj, kar se v resnici ne godi. Potem jo pošljemo v zavod za umobolne in prikazovanj bo konec. Ta svoj načrt je predložil g. županu in mu natanko določil, kako se mora izvršiti. Komisija treh zdravnikov naj preišče dušno stanje deklice in ti bodo spoznali, da je Bernardka živčnobolna, nato določijo zavod, kamor naj se pošlje za toliko časa, da se pozabi na takozvana prikazovanja. Zdravniki so se zbrali v mestni hiši in poklicali Bernardko. Spraševali so jo na vse mogoče načine. Stavili so ji taka vprašanja, da se je že Bernardki neumno zdelo. A ona jim je pripovedovala tako prepričevalno, da niso mogli več dvomiti o njeni odkritosrčnosti. Ti možje so bili prostomislec in ker so spoznali Bernardko za pošteno dekle, so pojave pri votlini razlagali na naraven način in kdor bere danes razlago teh gospodov, se mora od srca smejati, da so visoko učeni gospodje bili tako naivni. Poštenost so imeli pa vendarle v sebi, da so četrti dan po preiskavi sporočili g. prefektu to-le: "Deklica ni bolna na umu, tudi ni zvita in pretkana, ampak nedolžna in govori tako določno o Prikazni, da se ne more dvomiti o njeni odkritosrčnosti. To je zelo zanimivo in velike važnosti za nadaljni razvoj lurških dogodkov.

Bernardka je povedala: Na dan 11. februarja, ko sem s svojo sestro Marijo šla nabirat suhih drva, sem srečala tri otroke go-

spe Cazaux, ki so šli k vodi oprati več reči. Prašali so me: Tata, kje se dobijo kake kosti in suho dračje. Jaz sem jim odgovorila, tam gori v gozdu ob reki Gave. Pot v gozd je vodila čez travnik gospoda le La Fitte, ki je prejšnje dni dal posekati več starih dreves. Gospa Cazaux je rekla, da je na onem travniku dosti suhih vej, toda Bernardka ni hotela tjekaj iti, ker se je bala, da bi jo imeli za tatico.

Njene spremljevalke so šle čez most in Bernardka, dasi nerada, je šla za njimi in tako je ona nevede prišla na oni kraj, kjer se ji je Marija prvokrat prikazala kar nenadoma in nepričakovano. Postava Marijina in njen obraz se ji je vtisnil tako v spomin, da jo je vsakokrat z enakimi besedami opisala. Poskušali so jo zмести, stavili vprašanja na vse plati, kako je prišla h skalam, kaj je videla, kakšna je bila Prikazen. Drugače je bila Bernardka molčeča, a kadar je začela govoriti o Prikazni, je tako lepa postala na obrazu in je tako živahno pripovedovala, da je večkrat v zadregu spravila svoje skušnjavce. Sam policijski komisar, dasi na vse strani zviti v vprašanjih, se je izjavil, da Bernardka mora govoriti resnico in da je nekaj na tem, o čemer govori. En gospod iz Rima je hotel deklico vjeti v besedah. Prašal jo je eno in drugo — a ni mu šlo po njegovi želji. Kar naenkrat pa se zadre nad deklico: "Ti ljudem praviš, da se ti prikazuje Devica Marija, jaz ti pa povem, da lažeš." Bernardka se je vzravnala pokonci in precej ostro odgovorila: "Jaz sem jo videla, prav natanko sem jo videla."

Gospod jo dalje vpraša: "Kako si jo pa videla?" "Z mojimi očmi," je bil oster odgovor. Moža je pretreslo, v oči so mu stopile solze, stopil je bližje k Bernardki in rekel: "Ti Bernardka, ti si poslanka blažene Device na zemlji."

Poglejmo še, kako so poskušali

Bernardko gospodje duhovniki, katerim je škof naročil, da naj preiskujejo lurško zadevo. Ko so začeli vršiti svoje poslanstvo, tisti dan je bila v cerkvi služba božja na čast sv. Duhu. Potem je prišla Bernardka pred to strogo komisijo. Izpraševanje je trpelo dolgo. Vsi navzoči so bili nekam nervozni kot takrat, ko je Jezus stal v sodni dvorani pred Kapfom in velikim zborom. Vse je bilo nervozno in oči vseh so bile vprte na Gospoda, ko ga je Kajfom in velikim zborom. Vse nam, si ti Sin Božji?" Ravno tako je bilo v sosedni dvorani stroge škofijske komisije. Vsi so gledali na Bernardko in pričakovali, kedaj se bo zarekla. Toda so se goljufali. Kakor je Jezus stal mirno pred svojimi sodniki, tako je tudi stala mirno Bernardka pred razburjenimi duhovskimi sodniki.

Naposled vstane predsednik komisije, obrne se k deklici in ji

reče: "Prisežeš lahko na to, kar si govorila?" Tišina nastane v dvorani, kakor takrat, ko je veliki duhovnik Kajfa prašal Jezusa, če je Sin Božji. Vsi so napeto pričakovali, kaj bo sedaj storila Bernardka. Ona nekaj časa pomišlja, obrne oči na križ, vzdigne roko in pravi glasno: "Jaz prisežem."

Torej vidite, dragi bralci, kaj ne, hude poskušnje je morala prestati uboga Bernardka. Na vse načine so jo lovili v besedah, grozili so ji, policijski komisar je rekel, da jo bo dal zapreti, prefekt jo je hotel poslati v norišnico. Na drugi strani so ji pa dobri ljudje ponujali darove, jo oboževali in imenovali srečno, a Bernardka se prvih ni nič bala; trdno in mirno jih je poslušala, odgovarjala, kadar so jo prašali. Bala se je pa drugih in zato zavrnila vse, kar so ji ponujali.

Še ena poskušnja in sicer zadnja, je bila 12. decembra l 1878.

Sv. Terezija pomaga.

AKOR poročajo bavarski časopisi, se je zgodilo v kraju Waldersdorf na Bavarskem to-le: Leta 1918. je bila o priliki velikega požara ranjena neka deklica na hrbtenici. Radi tega je ohromela in oslepela. Hudo je trpela; vsem, ki so jo poznali, se je sirotica smilila. V tej strašni bolezni je čula, kako pomaga nesrečnim neka Terezija, ki je umrla na Francoskem kot nuna v samostanu mesta Lizje (Lisieux). Obrnila se je zaupno k tej služabnici božji in jo je goreče prosila pomoči. Prav tisti dan, ko je bila Terezija prišteta med blažene (l. 1923.), je deklica kar naenkrat spregledala, a ostala je še dalje hroma. Ko je bila letos 17. maja Terezija proglašena za svetnico, je omenjena deklica nenadoma vstala in na njenem te-

lesu ni bilo nobenega znaka ohromelosti več.

Sedem let je ubožica trpela, od 17. maja letošnjega leta pa lahko hodi in dela in je popolnoma zdrava.

Kdor bi pripisoval to ozdravljenje slučaju ali naravnim močem, bi ne mogel razložiti čudnege pojava. Mi, verni katoličani, pa verujemo tudi v nadnaravni red, ki se kaže v raznoterih čudežih, pa tudi v čudovitih spreobrnjenjih in svetem življenju mnogih katoličanov. V prej omenjenem ozdravljenju vidimo, da je Bog kar naravnost vmes posegel in preko naravnih zakonov deklici podelil zdravje — na priprošnjo one, katero je prosila pomoči.

Imamo zopet novo potrdilo, da sv. Terezija pomaga. Tu v Chicagi je oktobra meseca bilo več nevarno obolelih bolnikov. Pa so

Bernardka je bila že dalje časa bolna. Zdravniki so obupali in vsi so pričakovali njene zadnje ure. Kar vstopi v bolniško sobo več duhovnikov tarbske in neverske škofije. Predsednik stopi k postelji bolne Bernardke in ji reče: "Bernardka, povej nam, pa povej nam resnico, ali si ti res videla Marijo?" Prej tako blede Bernardka zardi od veselja in glasno zakliče: "Jaz sem jo videla, da, jaz sem jo videla." Čez par minut nato je pa šla revna Bernardka k svoji ljubi nebeški Materi Mariji v večni raj.

Zajokali so vsi navzoči, poklekli so pri njenem mrtvem truplu in jo prosili, naj ona prosi za nje pri Mariji.

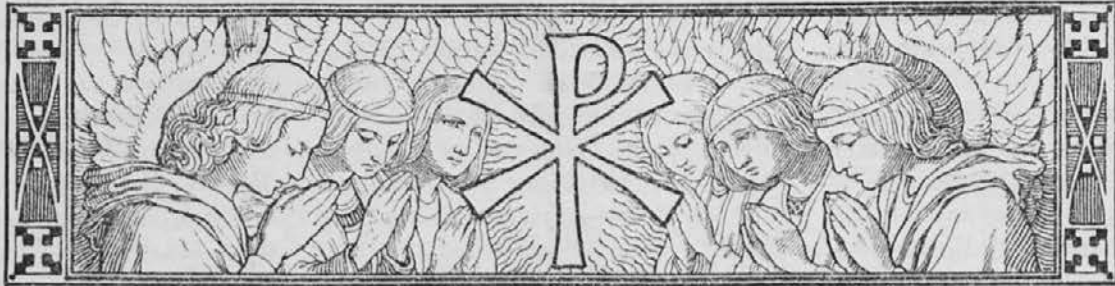
K zaključku tega dela naj še to omenim, da neverski škof namerava že prihodnje leto sezidati v mestu Nevers, kjer počiva telo blažene Bernardke, veličastno škofijsko cerkev na čast bl. pastirici lurški. (Dalje prih.)

Rev. J. Miklavčič:

vsi ozdraveli in še precej hitro. Če pomislimo, kako dolgo morajo biti pogosto bolniki v raznih zdraviliščih, moramo reči, da so naši bolniki kmalu zapustili razne bolnišnice. Vsi so pa zaupali na sv. Terezijo in vsak dan molili njene litanije. Ali je tudi njim sv. Terezija pomagala k hitremu okrevanju?

Prijatelj, kako ti misliš o tem?

Jaz mislim, pa tisoči in tisoči drugih tudi tako mislijo, da je dobro in koristno, v težavah in poskušnjah obračati se proti nebu v goreči molitvi — tjakaj, kjer je naša ljuba Mati Marija, ki je vedno pripravljena pomagati, kjer so naši bratje in sestre, ki sočustvujejo z nami in so pripravljene, pomagati nam s svojo priprošnjo pri Bogu. Med temi je tudi sv. Terezija, ki dan za dnem dobro izkazuje svojim častilcem po širni zemlji

Častna straža pred Najsvetejšim.

Svečnica in tabernakelj

Rev. J. Plaznik:

vesel in obenem poln žalostnih skrivnosti. Začne se z veseljem, ko vesela mlada mati prvič obiše tempelj, ko pobožni Simeon zapoje veselo pesem, konča se pa z daljnim pogledom na Kalvarijo, ko bo meč bolečin presunil materino srce.

Naš Zveličar ni prišel iz nebes samo, da odreši človeški rod in nas pouči, kaj naj storimo, da pridemo v nebesa, ampak tudi, da izpopolni čiščenje svojega Očeta in da izuri častitelje, da bi ga častili v duhu in resnici. Učiti nas ni hotel samo z besedami, ampak tudi z dejanjem; zato je hotel biti darovan v tempeljnu, četudi je bil gospodar vseh postav. To je storil, da javno in uradno ponovi v tempeljnu božjem celo posvečenje samega sebe svojemu nebeškemu Očetu, kar je že prej storil, takoj ko je stopil v materino telo.

Zato častimo v sveti hostiji istega deteta Jezusa, ki daruje samega sebe svojemu Očetu! Ča-

stimo ga skupaj z njegovo materjo Marijo, ki se podvrže nepotrebnim obredom očiščevanja in daruje Bogu prvi sad svojega devišstva, prvo, resnično Bogu vsečeno žrtev v tempeljnu. Častimo ga s Simeonom, pravičnim in bogaboječim možem, ki je zato živel, da vidi Zveličanje Izraela! Častimo ga s pobožno Ano prerokinjo, ki je sključena pod težo štiriinosemdesetih let molitve! Kako težko si predstavljamo, da so bile v mestu Jeruzalemu take svete duše, ko smo čuli, kako razočarani so bili trije Modri, ko so našli tako brezbriznost do Zveličarja v Jeruzalemu. Kljub hudobnemu svetu današnjega dne in vsej posvetnosti Bog tudi dandanes najde take pobožne duše. Tudi med nami so sveti možje in žene, ki prežive veliko svojega življenja pred Najsvetejšim, ki pristopajo vsak dan k svetemu obhajilu, ki so stebri svete cerkve in sol zemlje.

Sveti Simeon in Ana sta tipična Juda tistega časa, ki sta živela po postavi in pričakovala Zveličarja. Ana ni odšla iz tempeljna in je služila Bogu noč in dan z molitvijo in postom. Vendar ni ta tempelj vseboval nič tako svetega kakor naše cerkve in je imel le senco božje slave v Presvetem. Tam ni bilo vsakdanje sv. maše, svetega obhajila in blagoslova, ampak opravljali so le molitve in

žgali živalske daritve. Koliko vzvišenejše so naše cerkve in kako slabo se moremo meriti s Simeonom in Ano!

Simeon je bil star mož, pravičen in pobožen; imel je globoko vero in čakal je, kedaj se bo izpolnila božja obljuba izraelskemu narodu. Ker je tako goreče molil in želel videti Zveličarja, mu je Bog obljubil, da ga bo videl s svojimi starimi očmi. Dolga leta je hodil v tempelj; k temu ga je nagibalo upanje in strah, da morda pride Odrešenik v tempelj in njega bi ne bilo tam. Dolgo zaželjeni dan odrešenja je napočil in ko so starši prinesli otroka Jezusa v tempelj po navadi judovskega zakona, ga je tudi Simeon vzel v naročje in rekel: Sedaj odpuščaš, o Gospod, svojega služabnika v miru, kakor si rekel, ker so videle moje oči tvoje zveličanje, ki si ga pripravil pred obličjem vseh narodov: luč v razodetje vsem narodom in čast svojega ljudstva Izraela.

Bog mu je dal tedaj veliko več, kakor je obljubil. Ne samo videl je Zveličarja, ampak ga je vzel tudi na svoje tresočne roke, ga pritisnil na svoje srce in dal poljub na njegova otroška lica. Ker je bilo njegovo srce tako bližu Zveličarjevega srca, zato ni čuda, da se je starček pomladil in zapel pesem miru in vdanosti, predno je mirno zaspal v Gospodu. Čaka-

nje mnogih let je bilo obilno poplačano v enem trenutku.

Ko bi razumeli svojo srečo, bi videli, da smo mi še srečnejši. Mi imamo še veliko več, za kar moramo biti hvaležni. Vsak dan lahko vidimo Kralja v njegovi slavi, v vzvišeni ponižnosti presvete Evharistije. Vsak dan ga lahko vidimo, kako se daruje svojemu Očetu pri sveti maši; vsak dan ga lahko sprejmemo ne le v svoje naročje, ampak v svoje srce pri svetem obhajilu. Ali tudi naše srce trepeče v hvaležnosti in ljubezni? Ali tudi iz naših ust sili hvalospev, ko začutimo njegov poljub? Prosimo torej božje Dete, da vžge tudi v naših srcih nekaj Simeonove ljubezni, da se bomo zavedali svetosti naših cerkev, zakladov milosti in zaslužnja, ki so nakopičeni v presvetem Rešnjem Telesu, da bomo njegove dobrote toliko bolj uvaževali in jih porabljali v prid svojim dušam.

Marija je ravnokar darovala Bogu najprijetnejši dar, kar jih je bilo kedaj Bogu darovanih; s tem je pripoznala vrhovno božjo vlado nad vsem stvarstvom. Gotovo jo bo Bog zato obdaril z večjim blagoslovom, primernim njenemu vzvišenemu stanu in poklicu. To je Bog tudi storil, toda na tak način, da bi najbrž vjelo vsakogar razen Marije; še enkrat je navdahnil Simeona s preročkim duhom in zaklical je: “Glej! Ta otrok je postavljen v padeč in vstajenje mnogim v Izraelu in v znamenje, kateremu se bo nasprotovalo, in tvojo lastno dušo bo presunil meč.” To je bilo božje plačilo Materi njegovega Sina: življenje polno žalosti, mu-

čeništva in velike podobnosti njenemu Sinu, možu bolečin. Ko je še Simeon govoril, je že stopil meč v materino srce in ni prišel več iz njega do velikonočne nedelje, ko sta se sešla Mati in Sin po vstajenju. Grenka kupa trpljenja je izvoljeni dar božji za tiste, ki jih Bog ljubi. Večkrat bi ga radi porinili stran od svojih ust v jezi in uporu; posnemati pa moramo Marijo in izpiti ta kelih do dna. “Moj Oče! Če ne more ta kelih iti od mene drugače, kakor da ga pijem, naj se zgodi tvoja volja.” Zveličar je molil, da nam da zgled, kako moramo moliti tudi mi.

“Ta otrok je postavljen v padeč mnogim v Izraelu in v znamenje, ki se mu bo nasprotovalo.” Te besede so zelo resnične v zgodovini presvetega Rešnjega Telesa. Dve ustanovi sta v sveti cerkvi, v katere se sovražne sile vedno zaletavajo v divjem sovraštvu: papeštvo in sveta Evharistija, v vidnega namestnika Kristusovega na zemlji in v tihega in skritega Kristusa v sveti hostiji. Vatikanski jetnik je vsaj primeroma varen pred neposrednimi napadi Kristusovih sovražnikov, toda jetnik v tabernakeljnu jim je vedno izpostavljen. Ves vihar gneva in sovraštva do vsega, kar je katoliško, je naperjen zoper to, kar je najdražje vsakemu katoličanu: uboga hostija, zunanje, vidno znamenje božje pričujočnosti med nami. Sveta hostija je res znamenje, kateremu se nasprotuje. Zakaj je to največje znamenje božje ljubezni do nas znamenje, kateremu se nasprotuje, to se ne da razložiti; bilo je in bo ostalo. “Trde so te bese-

de . . . Kako bo ta človek dal svoje meso v hrano?” so ugovarjali Judje Zveličarju. Te besede še sedaj odmevajo. Pač mora boleti presveto Srce Jezusovo, da je njegov največji izum za pridobivanje naših src prilika za duhovni pogin. Potolažimo njegovo Srce s tem, da sočuvstvujemo z njegovo žalostjo, da skušamo razširjati njegovo čast v presvetem Rešnjem Telesu, da bo postavljeno na brezštevilih oltarjih v vstajenje premnogim v pravem Izraelu.

Le čistim srcem, le pravičnim in pobožnim dušam, kakršna sta bila Simeon in Ana, je Bog razodel Mesijevo navzočnost. To se je zgodilo zato, ker nista omadeževala svojih src s posvetnimi stvarmi, katere so zadušile v srcih drugih ljudi vse hrepenenje po obljubljenem Odrešeniku. “Blagor onim, ki so čistega srca, ker bodo Boga gledali.”

Nikjer ni čistost srca potrebnejša ko v službi presvete Evharistije. Le čistost more prodreti zagrinjalo, ki zakriva božjo in človeško naravo Kristusovo. Za ta dar prosimo Marijo, ki se je podvrgla postavi očiščevanja, da nas uči, kako si moramo prizadevati za čistost v srcu in duhu. Iščimo čistost v zakramentu čistosti, kjer se nam daje v hrano deviško meso in kri Kristusovo, ki polagoma nareja naše telo podobno telesu Kristusovemu! Na ta način bomo vsak dan bolje razumevali veliko skrivnost najsvetejšega Zakramenta, dokler nam smrt popolnoma ne odpre oči, da bomo videli Zveličarja iz obličja v obličje.

OKLIC VSEM PRIJATELJEM NAJSV. ZAKRAMENTA.

Rev. J. P.

Govorilo se je že o evharističnem kongresu. Ne pozabimo ga! Začel se bo 20. junija in končal 24. junija. Kaj takega še niste videli prej in ne boste poslej. To bo prvič, da bo ta kongres v Zdru-

ženih državah. Imeli smo že več svetovnih razstav v Ameriki, a evharističnega kongresa še ne. Kdo bo vse prišel na ta kongres? Papež sam bi rad prišel, ko bi ne bil vatikanski jetnik; poslal pa

bo svojega zastopnika. Skoro vsi kardinali iz Rima bodo prišli, celo papežev tajnik. Prišli bodo skoro vsi škofje iz Evrope in drugih delov sveta. Prišlo bo na tisoče Poljakov, Nemcev, Franco-

zov, Belgijcev, Špancev in drugih narodov. Prišla bosta španski in belgijski kralj. Celi hoteli v Chicagu so že najeti in po župnijah ima že skoro vsaka družina določeno, koliko gostov bo sprejela.

Kakšne slavnosti se bodo vršile? Kongres se bo začel v nedeljo 20. junija. Ta dan gredo vsi verniki k svetemu obhajilu po papeževem namenu. V ponedeljek

bo sveta maša v stadiju za šolsko mladino. Pri tej sveti maši bo pe-
lo nad 150,000 otrok. Zvečer bo shod za može presvetega Imena. Zvečer, ko se stemni, bo nekako 200,000 mož povzdignilo goreče sveče in ponovilo obljubo. Za tem bo večer tudi za žene. Zadnji dan, to je v sredo, bo slovesna procesija v Mundelein, Ill. Procesija bo okrog jezera. Pri tej procesiji

se pričakuje, da bo morda okrog dva milijona vernikov pričujočih. Za ta kongres so najeta v Chicagu vsa največja poslopja, kakor: Stadium, kolizej, armory in druga. Preskrbi si svoj prostor že sedaj, da ne bo prepozno.

Povejte o tem kongresu tudi svojim prijateljem, kateri tega še ne vedo!

Apostolstvo molitve.

Molitveni Apostolat za februar.

Vspeh sv. leta.

Svetost je znamenje prave božje cerkve. Cerkev je sveta in to svetost zajema iz zaklada zasluženja Jezusa Kristusa, Marije in svetnikov. Da se katoličani posvete, zato vedno skrbi sv. Cerkev. Podeljuje jim sv. zakramente, obhaja razne pobožnosti in vsakih 25 let razpiše sveto leto s premnogimi popolnimi odpustki. Leta 1925. je bilo sveto leto. Začelo se je s prvimi večernicami božičnega praznika 1924 in je trajalo do božiča 1925. Na sto in sto tisoče romarjev je videl večni Rim. Tudi mnogo Amerikancev s svojimi škofi se je udeležilo svetoletnih odpustkov.

Mnogo katoličanov je bilo tako srečnih, da so osebno obiskali 5 bazilik, katerih obisk je potreben za odpustke svete leta.

Večina katoličanov je ostala doma, nekaj, ker nimajo časa, drugi, ker so preveč oddaljeni od Rima in bi jih romanje stalo več ko mesec dni časa, premnogim pa žep ne pripušča. Zato so sv. Oče določili, da bo sveto leto za kraje izven Rima leta 1926. Določili bodo v posebnem pismu, kaj bomo morali vse storiti, da z dobimo popolne odpustke. To bo milosti poln čas in zato moramo zlasti moliti, da bi sami bili tako srečni, da bi iz zaklada skupnega zasluženja Jezusa Kristusa in svetnikov toliko prejeli, da bi zadostili za vse grehe celega našega življenja. Ni pa zadosti, da bi skrbeli samo zase, naša gorečnost mora skrbeti za zveličanje vseh naših bratov in sestra, posebno pa se moramo potruditi, da pridejo nazaj v Cerkev naši izgubljeni rojaki. V ta namen molimo vsak dan, da-

rujmo razne pobožnosti za nje in prej-
mimo v ta namen tudi sv. zakramente. Bog se bo ozrl na našo dobro voljo in na naše molitve in pripeljal bo v svetem letu mnogo izgubljenih ovčic nazaj. Te ovčice bodo zanaprej zveste svojemu najvišjemu Pastirju, ljubile ga bodo in mu služile, mi bomo pa imeli to zavest, da smo v sv. letu mnogo duš rešili.

Molimo pa še posebej vsak dan naslednjo molitev:

O presveto Srce Jezusovo! Po rokah prečiste Device Marije Ti darujem vse molitve, dela in trpljenja današnjega dne, da bi se naši izgubljeni bratje in izgubljene sestre v sv. letu vrnili nazaj v Cerkev, kjer bi Tebe, o božje Srce, ljubili in zadostovali za razžaljenja, katera trpiš v Zakramentu presv. Rešnjega Telesa.

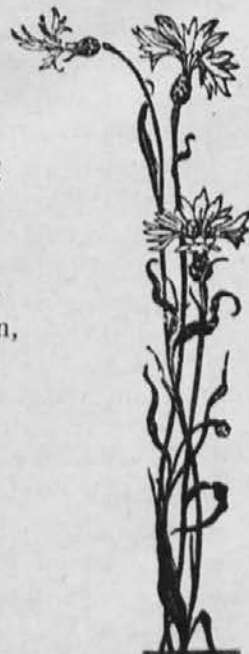
Rev. P. Evstahij Berlec, O.F.M.

Po sv. obhajilu.

Tebe hvalim, tebi pojem.....
Ti počivaš v srcu mojem,
ti najvišji kralj duhov!
Molim združen te z Marijo,
z rajskih knezov melodijo,
Jezus, moč in blagoslov.....

Sam po sebi kak sem grešen!
Krivde le po tebi rešen:
sveto kri si zame dal. —
Čutim, da sem slab in beden,
vem: brez konca sem nevreden,
da bi v tvoji veži stal!

Ti, Gospod, veličje skriješ,
— le nebesom žarno siješ! —
K meni prideš, oče, brat —
K meni prideš, mir in sreča,
ti modrost sladkost največja,
moj Zveličar, moj zaklad!

Razlaga sv. maše.

5. Jezusova daritev na križu.

DARITVE in duhovniki stare zaveze niso mogli vredno počastiti Gospoda nebes in zemlje, niso ga mogli vredno zahvaliti za toliko prejetih dobrot, za tolikanj potrebnih reči dopadljivo prositi in od njega zadobiti odpuščenje grehov, katerih ni mogla izbrisati kri volov, kozlov in ovnov. Duhovniki, ki so darovali Bogu, so bili — akoravno od Boga odbrani in poklicani — vendarle grehom podvrženi ljudje. Oni zavolje grehov niso mogli vredno častiti Boga, ga zahvaljevati in prositi in niso mogli posredovati med razžaljenim Bogom in grešnim človeštvom, ker so bili sami grešniki. Za vse to je bilo treba 1. takega daru, da je bil Bogu popolnoma prijeten in Boga vreden; 2. je bilo pa treba, da opravi ta Bogu všečni dar tak duhovnik, ki je, kakor piše sv. Pavel v listu do Hebrejcev — svet, nedolžen, nedomadeževan, odločen od grešnikov in višji kakor so nebesa, "**kateremu ni treba — kakor duhovnikom — vsak dan poprej za svoje grehe darovati, potlej za grehe ljudstva.**" Dar in duhovnik, ki bi bil Bogu popolnoma všečen, more biti edinole Bog! In glejte — o neizrekljive božje ljubezni in milosti do grešnega človeka! — Jezus Kristus, pravi, živi Bog, Očetu v vsem enak, je hotel biti naš dar in naš duhovnik. Sprejel je človeško naravo, postal je človek, nam razen greha v vsem enak. Celó njegovo življenje, od njegovega rojstva do njegove smrti na križu, se sme imenovati splošen dar za nas. Jezus Kristus je bil ves svet, ves v voljo svojega nebeškega Očeta vdan; ves čas svojega pozemeljskega življenja se je daroval Bogu tako, kakor bi se morali darovati mi. Jezus Kristus je na zemlji častil in poveličeval namesto nas svojega ne-

beškega Očeta, on ga je zahvaljeval namesto nas za ljudemodeljene dobróte in ga je prosil namesto nas nam potrebnih dobrot. Jezus Kristus je torej opravljaj namesto nas Bogu častilne hvalne in prošnje darove. Veliko in pravo daritev pa, ki obsega vse splošne darove njegovega življenja, je opravil s svojo smrtjo na križu. S to daritvijo je spravil grešni človeški rod zopet z razžaljenim Bogom. Da se je to zgodilo, — pomislimo dobro! — je bilo treba daritve na križu. Ako bi bil zavoljo hudobij obsojen v smrt kak oče in bi se daroval namesto njega nedolžni njegov sin in bi se pustil umoriti, bi gotovo zelo občudovali to veliko in požrtvovalno sinovo ljubezen. Glej, tudi mi smo si z izvirnim grehom zaslužili večno smrt, večno trpljenje v peklú, toda včloveči se za nas druga božja oseba in se hoče darovati za nas, da bi radi te daritve mi vekomaj živeli in se veselili v nebesih. Jezus gre s težkim križem obložen na Kalvarijo, da prelije za nas do zadnje kaplje svojo kri, da nam pridobi zopet prijaznost božjo. Strmite nebesa in čudi se zemlja! Jezus Kristus se daruje nebeškemu Očetu na križu, pribijejo mu roke in noge na les, njegova presveta kri teče iz njegovih ran, Jezus umrje! Bogu v všečen dar je zaklano Jagnje Božje, opravljena je daritev na križu.

Jezusova smrt na križu je bila prava in resnična daritev, ker najdemo na njej vse to, česar je za pravo daritev treba. Pri daritvi se mora darovati vnanja, vidna stvar; na križu se je darovalo Jezusovo telo, ki je bilo umorjeno, in njegova kri, ki je bila prelita. Daritev more opraviti le v to določeni duhovnik; na križu je daroval sam Jezus Kristus svoje telo in svojo kri. Bogu darovana stvar se mora pri daritvi uničiti ali spremeniti; na križu je

Po raznih virih priredil
Rev. Jos. Pollak.

bil Jezus Kristus umorjen. Ker je prelił pri tej daritvi svojo kri, zato se imenuje ta daritev **krvava daritev.**

Jezus Kristus je s to krvavo daritvijo na križu dopolnil vse, česar niso mogle dopolniti daritve stare zaveze, ker so bile le znamenje in podoba one daritve, ki je vse dopolnila, kar so one pomenile. Res je veliki duhovnik v stari zavezi ovnu polagal roke na glavo in s tem takorekoč položil nanj vse grehe in prestopke izraelskega ljudstva, potem pa je ukazal, s pregrehami takorekoč obteženega ovna odvesti v puščavo, da bi grehe odnesel. Tega oven ni storil resnično, pomenjal je marveč le Jagnje božje, Jezusa Kristusa, ki je vse grehe sveta nase vzel in jih izbrisal s svojo smrtjo na križu. Zato pravi sv. Peter: "**On je naše grehe sam nosil na svojem telesu na lesu, da bi grehom odmrli in pravičnosti živeli; z njegovimi ranami ste bili ozdravljeni.**" (1. Petr. 2, 24.) Sv. Pavel pa piše: "**In je izbrisal, kar je bilo zoper nas, rokopis postave, kateri je bil nam nasproti, in ga je vzel izmed nas in na križ pribil.**" (Kol. 2, 14.)

Veliki duhovnik je šel v stari zavezi na dan letne spravne daritve z živalsko krvjo v najsvetejši in je tamkaj s to krvjo škropil — v znamenje, da se vsi, duhovniki in ljudstvo, grehov očiščujejo, toda to škroplenje ni očiščevalo grehov, marveč je bilo le znamenje očiščenja s krvjo Jezusa Kristusa. Jezus se je torej nebeškemu Očetu zato daroval na križu, da je zadostil razžaljeni pravici božji, da je rešil ljudi pekla, jih zopet spravil z Bogom in jim zadobil večno življenje. Z grehom se je uprl človek svojemu Bogu in s tem uporom se je pričelo sovraštvo med Bogom in človekom. Kristus je pa stopil kakor srednik med Boga in človeka in je oba zopet sprijaznil s svojo

smrtjo na križu. Zato pa piše sv. Pavel: **"Da po njem vse s seboj spravi in umiri po krvi njegovega križa, kar je ali na zemlji ali v nebesih."** (Kol. 1, 20.) Ker se je pa postavil Kristus med razžaljenega Boga in razžaljivca človeka, da je napravil med njima zopet mir in prijaznost, zato je postal srednik ali posredovalec. **"En srednik je med Bogom in ljudmi, človek Kristus Jezus."** (1. Tim. 2, 5.) Le po njem se torej smemo obračati k Bogu, le po njem smemo prositi Boga potrebnih reči in le po njem moremo priti k Bogu. Ker nas je torej Kristus spraval s svojo smrtjo z Bogom, je on spravi dar za naše in vseh ljudi grehe. To resnico uči tudi sv. Janez: **"On je sprava za naše grehe; toda ne samo za naše, ampak tudi za grehe vsega sveta."** (1. Jan. 2, 2.) Jezusova daritev na križu je bila torej **bogospravna daritev.**

Jezus Kristus je pa izkazal s tem, da se je tako globoko ponižal, svojemu nebeškemu Očetu tudi največjo čast, ker je hotel, pokoren volji svojega nebeškega Očeta, za nas na križu umreti. **"Ponižal je sam sebe in je bil pokoren do smrti, smrti pa na križu."** (Filip, 2, 8.) Vsi klavni in žgavni darovi stare zaveze se niti primerjati ne morejo z Jezusovo daritvijo na križu. V stari zavezi so darovali le neumne živali, na Kalvariji pa umrje sam Bog kot klavni dar, da izkaže čast svojemu nebeškemu Očetu. Ko bi bili v stari zavezi tudi vse živali poklali Bogu v čast, bi se vendar še ne bila izkazala Bogu spodobna čast. S svojo smrtjo na križu je pa Jezus Bogu izkazal tako veliko čast, kakor mu gre. Šele s smrtjo in daritvijo Kristusovo je torej Bog dobil primerno čast. Jezusova daritev na križu je bila torej **bogočastna daritev.**

Daroval se je Jezus Kristus svojemu nebeškemu Očetu nadalje tudi zato, da nam je zaslužil in pridobil vse k večnemu zveličanju potrebne milosti. Že za ča-

sa svojega življenja na zemlji je prosil svojega nebeškega Očeta za nas, da bi nas posvetil. **"Prosim za nje; ne prosim za svet, ampak za te, katere si mi dal, ker so tvoji. Ne prosim, da bi jih sveta vzel, temuč da bi jih hudega varoval. Posveti jih v resnici!"** (Jan. 17, 9, 15, 17.) Tako je molil Jezus, preden je šel na Oljsko goro, kjer se je pričelo njegovo trpljenje. Ko je pa Jezus visel na križu in se daroval nebeškemu Očetu za nas, mu je **"molitve in prošnje z močnim glasom in s solzami daroval."** (Heb. 5, 6.) Pa tudo zdaj še dobivamo, kar prosimo, le v Jezusovem imenu, kakor nam to sam pove, ko pravi: **"Karkoli bote Očeta prosili v mojem imenu, vam bo dal."** (Jan. 16, 23.) Jezusova daritev na križu je bila torej tudi **prosilna daritev.** Česa bi pač ne smeli pričakovati od Boga, ako darujemo pri svojih prošnjah Jezusa Kristusa kot prosilni dar? Sv. Pavel piše: **"Bog celo svojemu lastnemu Sinu ni zanesel, temuč ga je dal za nas vse; kako da bi nam ne bil tudi z njim vsega podelil?"** (Rim. 8, 32.)

Gospod Jezus Kristus se je pa s svojo smrtjo na križu svojemu nebeškemu Očetu tudi za vse zahvalil, kar je Bog dobrega storil ljudem in bo še storil v prihodnje. Jezusova daritev na križu je bila tedaj tudi **zahvalni dar.** Kristjan, ako hočeš za prejete dobrote vredno zahvaliti Boga, daruj mu Jezusa v zahvalni dar!

Na križu umorjeni Jezus je tedaj edini Bogu popolnoma dopadljivi dar, ker najdeš v njegovi daritvi na križu vse, karkoli smo Bogu dolžni, karkoli so darovi stare zaveze pomenjali in napovedovali. V starem zakonu so opravljali Bogu bogočastne, pravne, hvalne in prosilne daritve. Vse to obsega Jezusova daritev na križu v najpopolnejši meri.

Jezus Kristus pa ni le tisti dar, ki dopade popolnoma Bogu, on je marveč tudi edini veliki duhovnik, ki je Boga popolnoma vreden. To resnico smo spoznali v

zadnjem poglavju. Zato lahko sklepamo, da je daritev Jezusova na križu najpopolnejše počastila Boga, ona ga je za podeljene dobrote najspodobneje zahvalila, ga vseh potrebnih milosti prosila in nas je spravila z razžaljenim Bogom. S to daritvijo so bile pa tudi odpravljene vse daritve starega zakona, ker se je izvršilo na križu to, kar so daritve stare zaveze napovedovale. Pri Jezusovi smrti se je v znamenje, da imajo vse judom zapovedane daritve prenehati, raztrgalo zagrinjalo v tempeljnu od vrha do tal. In res, odsihmal Judje, ki so sprejeli krščansko vero, niso več darovali darov. Judje pa, ki so ostali trdovratni, so sicer še nekaj časa darovali, toda ne dolgo. Zapovedano je bilo, da se sme darovati le tam, kjer je stala skrinja zaveze, in pozneje, ko ni bilo več skrinje zaveze, tempelj, katerega so pa 40 let po Gospodovi smrti Rimljani tako razdejali, da niti kamen ni ostal na kamenu.

Jezus Kristus nas je torej z daritvijo na križu rešil oblasti hudičeve in odkupil pekla, toda ne z zlatom ali srebrom, marveč z lastno svojo krvjo. Jezus nam je dobil vse potrebne dušne in telesne dobrote, zahvalil je Očeta popolnoma za vse nam skazane dobrote in skazal je vrhu tega Očetu tudi najpopolnejšo čast. Če nas je pa Gospod odkupil, smo njegovi, torej smo dolžni vse storiti, kar nam Jezus s svojim naukom zapoveduje, in se vsega zdržati, kar nam Jezus prepoveduje. Zato nas opominja sv. Pavel: **"Kupljene ste z drago ceno. Častite in nosite Boga v svojem telesu!"** (1. Kor. 6, 20.) Mi smo torej služabniki Kristusovi in kot taki smo dolžni njega, svojega Gospoda, vselej in z veseljem poslušati. Nikdar ne pozabimo lepih besed sv. Pavla, ki pravi: (Jezus Kristus) **"kateri je dal sam sebe za nas, da bi nas rešil od vse krivice, in sebi očistil prijetno ljudstvo, vneto za dobra dela."** (Tit. 2, 14.)

(Dalje prih.)

Za eno sv. mašo.

EKEGA dne potrka nekdo na moje okno, piše misijonar iz zapadne Afrike. Ko odprem okno, zagledam siromašno deklico

Veroniko, ki mi je, drhteča in trepetajoča, ponujala nekaj novčičev in govorila: "Ne upam se Te, oče, nečesa prositi. Ti novci — malo jih je — so vse, kar sem z veliko težavo zbrala, a tako želim in tako bi rada, da bi Ti, oče, opravil eno sv. mašo za mojega očeta, ki je pogan, da bi mu ljubi Bog dal milost izpreobrnjenja."

Uboga Veronika je bila gobava. Pred nekaj leti se je mudila nekoliko mesecev v naši bolnišnici; tam je spoznala sv. vero in prejela sv. krst. Njen oče pa je bil zakrnjen pagan in ni maral ničesar slišati o krščanstvu, čeprav ga je hčerka večkrat jokaje prosila. Pa vseeno Veronika ni obupala; hotela je z molitvami priklicati božjo milost na očeta. Ker

pa kljub dolgim molitvam še ni bila uslišana, sklene, da bo dala za eno sv. mašo. A kje naj sirotica dobi denar? Dolgo si je mučila glavo z različnimi načrti, naposled pa sklene, da bo hodila v gozd nabirat dračje in da ga bo prodala — eno butaro za 1 ali 2 vinarja — in ko bo vsotica narasla, bo šla k misijonarju. Vedela je, da je gozd daleč in da si bo zovoljo svoje gobavosti vselej do krvi izmučila noge; ali skrb za očetovo dušo in dragocenost ene sv. maše sta ji dajala pogum.

Res, po nekaj dnevih nabiranja suhljadi je čisto onemogla; vsa krvaveča se je sesedla. Pa počakala je še nekaj dni, potem je zopet šla in se mučila dalje. Zopet je omagala in sicer tako zelo, da ni bilo več misliti, da bo še mogla v gozd. V tem žalostnem stanju pride k meni, vsa v strahu, če bo njena želja izpolnjena. S solzami mi pripoveduje svoj načrt.

Presveto Srce Jezusovo pomaga ubogemu rokodelskemu učencu.

Na severnem Francoskem je živela vdova, ki je svojega sina v sveti veri in strahu božjem vzgojila. Dala ga je katoliškemu mojstru izučiti ključarstva, ker bi se rad izpopolnil v tem rokodelstvu, jo je prosil, da bi prehodil južno Francosko in se tam še bolj izuril. Dobra mati ga pusti na pot in ga priporoči presvetemu Srcu Jezusovemu. Nekaj časa je bil srečen na potovanju; kar preneha delo in iz doma prejme sporočilo, da je njegova mati prav nevarno bolna in želi, da bi ga pred smrtjo še enkrat videla. Rad bi šel domov, pa, pot je tako dolga, in sam brez denarja. V tej stiski gre v Paray-le-Monial v cerkev, kjer se je Jezus prikazoval sveti Marijeti Alaquoque. Ves objokan poklekne pred podobo presvetega Srca Jezusovega in prosi pomoči. Neka gospa v cerkvi ga zapazi, gre k njemu in mu reče, naj gre ž njo iz cerkve. Pred cerkvijo ga vpraša gospa, zakaj joče. Mladenič odkritosrčno pove svojo stisko in željo, da bi rad obiskal svojo mater. Gospa ga potolaži in mu podari bankovec 50 frankov za železnico. Mladenič je hotel iz hvaležnosti poljubiti roko svoji dobrotnici, ki pa ni tega dovolila. Šel je v cerkev pred podobo presvetega Srca Jezusovega in se mu zahva-

lil za vslišano prošnjo. Vesel je šel na železnico in še je našel živo svojo mater, in prejel njen zadnji blagoslov. Svoje velike dobrotnice ni nikdar pozabil; molil je zanjo in se tako hvaležnega skazoval.

(Sendbote des goettl. Herzens Jesu. Jahrg. 43, Heft 12.)

Kipar G. je bil kot mladenič in tudi kot mlad mož dober kristijan; bil je celo cerkveni pevec. Pozneje je pa zahajal med slabe, brezverske tovariše, ki so ga odvrnili od cerkve. Njegova žena je pa še ostala goreča častilka presvetega Srca Jezusovega; prosila je Jezusa, naj spreobrne njenega moža. Trdno je zaupala, da bo tudi uslišana.

Domači župnik je naročil lep kip presvetega Srca Jezusovega; vsi so občudovali to umetniško delo. Kiparjeva žena svojemu možu omeni ta izvrstni kip in mu prijazno reče, naj ga gre pogledat. Mož ji jezen odgovori, da ga hoče na ta način zopet spraviti v cerkev, kamor pa ne bo šel.

Na določen dan je župnik imel blagosloviti kip in sicer prav slovesno. Kipar-

Ubožica! Pokaram jo, zakaj ni precej od kraja prišla k meni; opravil bi bil zastonj sv. mašo, in ne le ene, ampak več. Kako se ji je razsvetilo obličje od veselja in hvaležnosti! Rekel sem ji, naj ne-se denar v cerkveno puščico, da ji tako dam priliko za dobro delo in ustrezem njeni želji, da tudi sama nekaj prispeva k sv. maši, češ, da bo pri Bogu še toliko več zalego.

In res, kot dar uboge vdove v sv. pismu, tako je bil tudi njen dar, z mukami in krvjo zbran, vsčč Bogu. Njen oče se je kmalu po opravljeni sv. maši izpreobrnil; dal se je poučiti in krstiti, prejel je sv. zakramente in čez tri mesece umrl.

Ne dolgo potem je šla skozi vrata večnosti tudi bedna trpinka Veronika. Junaško je prenašala svoje trpljenje, ki je bilo vedno večje. Zdaj moli pri Bogu za svojo mesečno domovino Afriko.

jeva žena in njeni otroci so šli v cerkev, da boro pri blagoslovljenju. Žena je vsak dan prosila za svojega moža. Mož je čutil v svojem srcu, da ga kliče Kristus, satan mu je pa šepetal, da se bodo iz njega norčevali njegovi stari znanci. Lepo, vbrano potrkanje in radovednost, je-li res ta kip izvrstno delo, ga premaga, da gre čez dolgo let v cerkev. Ker je bilo ve temno zvečer, gre boječ v cerkev in stopi za steber, da ga ne bi drugi zapazili. Tu ogleduje kip presvetega Srca Jezusovega, ki mu jako vgaja; ko župnik podeli blagoslov v Najsvetejšim, poklekne in čuti v svojem srcu željo, da naj bo zopet veren sin svete Cerkve. Pogleda kip presvetega Srca Jezusovega, ki ga tako gane, da zapusti svoje stare brezverne tovariše in začne zopet moliti.

Po izvršenem blagoslovljenju gre iz cerkve. Kako se pa začudi njegova žena, ko ga zagleda priti iz cerkve. Reče mu prav prijazno: "Si bil v cerkvi pri tej tako lepi slovesnosti?" — "Da", ji ginjen odgovori, "videl sem podobo presvetega Srca Jezusovega. Ta kip in tvoja molitev sta me spreobrnila; molil sem in se hočem z dobro spovedjo poboljšati.

(Sendbote des goettl. Herzens Jesu. Jahrg. 44, 1908, Heft 1.)

Iz frančiškanskih vrtov.

H. B.

Sv. Francišku.

Rev. Krizostom Sekovanič, OFM.:

Tebi klanjamo se danes,
serafinski oče mili,
k tebi, o Francišek sveti,
smo pritekli v hudi sili.

Mnogo smo Boga žalili
v zlobi svoji in slabosti . . .
Oče, prosi za sirote
pred prestolom visokosti!

Ko peklena strašna vrata
na stežaj so se odprla —
ti pred Križanim si molil,
da pregreha ni nas strla.

Strast preži na nas v zasedi,
greh povsod nas zalezuje —
moli, oče, za sinove —
k njemu, ki nam gospoduje!

Rane ti je Kristus vtisnil
kot dragulje dragocene,
ž njimi radost in trpljenje:
znak ljubezni preiskrene.

Kakor solnce zdaj se svetiš
v družbi angelov v višavi:
na častivce ne pozabi
v blaženstva neskončni slavi!

Ob 700letnici smrti sv. Franciška.

Rev. J. Miklavčič:

MALO je svetnikov, ki bi bili tako znani vsemu svetu kot sv. Francišek. — V njegovem rojstnem kraju, v Asizu, bodo letošnjo 700-letnico njegove smrti obhajali celo leto od porcijunkule 1926. do porcijunkule 1927. Tako so sklenili duhovni in svetni gospodje, sv. Oče so pa odobrili. Proslavilo bo pa sv. Franciška tudi večno mesto Rim. Postavili bodo namreč velikanski kip sv. Franciška poleg lateranske bazilike, ki je mati vseh cerkva in papeževa katedrala. Stal bo kip na prostoru, ki je med baziliko in trapistovsko cerkvijo sv. Križa. To je isto mesto, kjer je sv. Francišek prišel skupaj s papežem Inocentom III., ko je prišel v Rim prosit sv. Očeta, da potrdi red, ki ga je ravnokar poprej ustanovil. Papež ga je prvi dan hladno sprejel in mu je rekel, naj se vrne, odkoder je prišel. Ponoči pa je bilo razodeto papežu, da bo ta mož in njegov red velikega pomena za Cerkev. Zato je zjutraj poslal

svoje sle, da poiščejo onega tujca.

Francišek pride zopet k papežu. Ta ga ljubeznivo sprejme in potrdi njegov novi red.

Kar je papež videl v sanjah, se je uresničilo. Red je rasel in redovniki — frančiškani so bili najboljše zagovorniki papeža in sv. Cerkve. Francišek je pošiljal duhovnike in brate na vse strani tedaj znanega sveta. Goreče so oznanjevali sv. Evangelij in prav mnogo jih je moralo kri preliti zaradi Jezusovega nauka.

In danes? Noben red v Cerkvi nima toliko članov, ki delujejo po raznih krajih zemlje za razširjenje božjega kraljestva, tudi nima noben red toliko svetnikov in blaženih, kot ravno red sv. Franciška. Kaj je vzrok tej svetosti? Ponižnost in pokorščina do Cerkve in papeža. Ustanovitelj je bil res od srca ponižen in to čednost je zapustil kot dediščino svojim sinovom. Sv. Evangelij pa pravi: kdor se ponižuje, bo povišan. Ponižni so bili redovniki — učenci sv. Franciška, zato so pa povišani in na oltarje postavljeni

in tako so za zgled nam vsem.

Sv. Francišek je vedno izpodbujal svoje sinove, naj bodo pokorni Cerkvi in papežem. Jaz ne poznam nobenega reda, ki bi bil tako vdan apostolskemu sedežu, kot ravno red sv. Franciška. To je dična krepost vseh Frančiškovich sinov.

Kaj ne, velik mož je bil sv. Francišek, ki je toliko delal za Cerkev in še sedaj dela v svojih sinovih? Njegovi sinovi gredo med bogate in uboge in ne delajo nobene razlike med ljudmi. Uboge in zapuščene pa še prav posebno ljubijo; zato že od nekdaj pomagajo raznim siromakom. Za kmečko ljudstvo imajo največ smisla in noben red še ni imel toliko misijonov za preprosto ljudstvo, kot ravno frančiškanski red.

Zato je prav, da bomo tudi mi proslavili 700letnico smrti sv. očaka Franciška. Prosili ga bomo milosti, da bi vedno hodili po poti ponižnosti in pokorščine do sv. Cerkve in njenega poglavarja, ker to je najbolj varna pot za dosego blažene večnosti.

Sveti Frančišek Serafinski in socialno vprašanje.

(Dr. Wilk: Moderni svetac.—Fr. P.):

NAJVAŽNEJŠE med vprašanji je danes socialno vprašanje. Ogorčenost, odtujevanje in napetost med delavci in delodajalci, med trgovci in obrtniki, med meščanskim in kmečkim stanom, med bogatini in siromašnimi sloji sploh — vse to so sama znamenja, da danes v človeški družbi ni vse tako kakor bi moralo biti. Bila bi velika slepota, ako bi kdo trdil, da se doslej ni nič storilo za izboljšanje položaja "ponižanih in razžaljenih" v človeški družbi. Marsikaj se je že storilo, pa vendar ni pravega uspeha. Pohlep raste, nezadovoljnost je vedno večja, medsebojno sovraštvo stanov vedno globlje, socialna demokracija zavija vedno bolj na levo, na komunistično stran, in čaka trenutka, da uporabi vse te činitelje za svoje boljševiške načrte.

Pred svetovno vojsko so se po nesocialnih strankah bojzljivo vpraševali: Ali se ni dvignila rdeča povodenj že previsoko, da bi se dala sploh še zavreti? Ali bi ne bilo mogoče predrugačiti socialne demokracije na znotraj, to se pravi, ali bi je ne bilo mogoče navdihniti z novim duhom in tako preprečiti pogin vse človeške družbe?

Seveda to ni pravi način, kako rešiti socialno vprašanje. Socialna demokracija in njeni pristaši so najhujši nasprotniki krščanskega družabnega reda. Zato je med njim in vernim krščanstvom popolnoma nemogoč vsak kompromis. Toda mari ni nobenih sredstev, ki bi bila prikladna, da odpravijo ta pogubonosni boj med stanovi? O teh sredstvih govori ves svet, zato ne bomo razpravljali o njih. Oglejmo si rajši delovanje moža, ki se je odlikoval s svojim socialnim delom, sv. Frančiška Asiškega!

Socialno vprašanje je gospodarsko vprašanje. O tem ni no-

benega dvoma. Tako ga je pojmoval sv. Frančišek sam, tako tudi njegovi neposredni učenci in sodobniki. Znano je, kako so takrat zahtevali upniki od svojih dolžnikov visoke obresti po laških mestih: v Padovi 20 do 30 od sto. Najhujše pa je bilo to, da je mogel upnik razpolagati tudi z osebo svojega dolžnika, in sicer tako dolgo, dokler ni upnik popolnoma plačal vsega dolga. Tako so morali mnogi tlačaniti vse svoje življenje in biti sužnji. Ubogo ljudstvo je bilo vedno bolj odvisno od bankirjev.

Proti tem nezdravim razmeram se je vzdignil Anton Padovanski, znani sodobnik (1231) in najslavnejši učenec sv. Frančiška. Najpreje se je boril svetnik proti odiranju ljudstva z besedo. — Sv. Anton je bil eden najslavnejših govornikov 13. stoletja! Pozneje je pomagal ljudstvu tudi dejansko in sicer s pomočjo postave. Predložil je namreč padovanskemu mestnemu starešinstvu, ki mu je bilo naklonjeno, zakon (proglasan 17. oktobra 1231), po katerem je sicer mogel upnik vzeti dolžniku vse, kar je imel, toda s tem je bil dolg poravnán, in nihče ni bil več porok s svojo osebno svobodo. Sv. Antonu gre zasluga, da je s tem zakonom odvalil velik pritisk kapitalizma z ramen siromašnega ljudstva.

Socialno vprašanje je gospodarsko vprašanje. Tudi sv. Frančišek sam ga je pojmoval tako. Znano je, kako so se v 13. stoletju laške republike vojskovale med seboj. Kako so besneli celo po mestih samih prevrati in krvavi poboji! Kako so tlačili in mučili patriciji ubogo ljudstvo s svojo gospodarsko premočjo.

Vse to se je godilo tudi v Asizu. Tam so vladali takozvani majores (višji), ki so silno strogo postopali z minores (nižjimi), kakor tudi s kmečkim prebivalstvom asiške okolice. Ravno ob času, ko je živel sv. Frančišek, se

je razvila ta napetost do pravega sovraštva. In vendar so se zbrali l. 1210. majores in minores v mestni posvetovalnici in so sklenili, "da ne sme odslej nobena stranka izključevati druge od mestne uprave, ampak da se morajo majores in minores in mestni okoličani zediniti v vsem, kar je potrebno za čast, za blagor in napredek mesta Asiza."

To je bil res sporazum med brati, ki ga danes tako krvavo pogrešamo med tremi brati (SHS) v Jugoslaviji. V Asizu so tudi sklenili, da se odkupijo vsi kmetje-robotniki za neznatno odkupnino. To je socialno-politična takozvana "Magna Charta" asiška, ki jo še vedno hranijo kot sijajen dokaz za socialno delovanje sv. Frančiška. To je njegovo delo, zakaj samo njegovemu trudu se je posrečilo, da se je sklenil oni mir.

In drugod, kjer ni bilo sv. Frančiška? V naših krajih so odpravili roboto šele dobrih 600 let pozneje!

Važno za nas je to: sv. Frančišek ne skuša izboljšati samo gospodarskega stanja siromakov in delavcev, ampak zahteva zanje tudi pravico, da sodelujejo pri razpravah za splošno dobro.

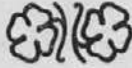
Danes imamo mnogo zakonov v varstvo delavcev, njihove razmere so se v marsičem izboljšale, in vendar še nismo prišli do socialnega miru. Krvavo-rdeči prapor vihra bolj grozeče nego kdaj poprej. Zakaj? Ravnatelj deželne sodišča na Pruskem, državni in deželni poslanec Groeber iz Heilbronna je povedal vzrok temu na katoliškem shodu v Augsburgu. "Vstvarili so veličastno delavsko zavarovanje, a popolnoma so pozabili na pravice delavca. To je temeljni vzrok družabnega boja. Mir v človeški družbi zahteva, da priznamo delavca za enakopravnega sodržavljana."

(Dalje prih.)

GLASOVI

od naše Marije Pomagaj

H. B.

KO boste dobili to številko v roke, bo božič že za nami. Zdaj, ko to pišem, je še pred nami. S tihimi, skrivnostnimi koraki se bliža sv. večer kakor na angelških perotih in tisoč sladkoopojnih spominov prihaja ž njim. Kot smrtne sence ob polnočni uri vstajajo iz že zaraslih grobov in se mu pridružujejo, da ga spremljajo od koč do koč, od hiše do hiše, od palače do palače.

Na vrata bornih koč in belih kmetiških hiš bi sv. večer sam s svojo skrivnostjo lahko potrkal, radostno bi mu povsod odprli. Tam je še vera doma, tedaj tudi vera v svetonočno skrivnost, skrivnost vseh skrivnosti, skrivnost včlovečenja Sina božjega, kneza miru. Na palače in tudi marsikatero mestno hišo bi pa sam s to skrivnostjo zastonj trkal. Njegove verske skrivnosti ne poznajo več, ali je vsaj ne priznajo. Kot tak jim ni več drag znanec, ampak osovražen tujec, kateremu se sredi noči ne odpirajo vrata, temveč se mu zaklepajo in še zatikajo. Moral bi dalje kakor je nekdanj morala sveta družina, ki je nosila to skrivnost s seboj. V spremstvu spominov, tako lepih in blaženih, se pa nima bati, da bi ga kje mrzlo odslovili. Tudi tam ga težko čakajo, kjer ni več jaslic in Jezuščka v njih.

Nam je, hvala Bogu, sv. večer tudi še dobrodošel, še bolj pa v spremstvu blaženih spominov. Kakor že od mladih nog nismo hoteli v postelji čakati, da potrka na vrata, tako bi se nam zdaj grdo zdelo, če bi nas moral pred

vrti čakati, da si omanemo zaspane oči in mu odpremo. Da, nikoli se nas ne loteva toliko domotožje po domovini materi, kjer smo mu o polnoči lahko na stežaj odprli cerkvena vrata, kakor o mraku pred sv. nočjo. Tu ga ne moremo s tisto slovesnostjo sprejeti in se veseliti njegovega prihoda, kakor smo se ga tam. Ne samo nam, še tisočem drugih se tako godi. O, kako so mnogim zazžareli obrazi od veselja, ko smo jim na uho povedali, da bomo imeli pri nas polnočnico. "Jaz bom tudi prišel, jaz tudi," so se začeli oglašati. In kmalu je bilo toliko priglašanih, da bi se naša cerkva lahko napolnila.

Kakor naš je to na eni strani razveselilo, tako nas je na drugi strani s skrbjo napolnilo, češ: če bo tako, naša polnočnica ne bo samo za ožji domači krog, ampak bo javna, javne pa radi razmer, ki vladajo v nadškofiji, katere večina obstoji iz velemesta, ne smemo imeti, sicer bi se pregrešili proti odredbam višje cerkvene oblasti. Zato bomo sami v najožjem krogu s pastirčki na betlehemske planjavah bedeli in čakali oznanjenja velikega veselja.

Mi, katerim je zibelka tekla v stari domovini, bomo pogrevali stare sladke spomine na nekdanje sv. večere. Srca nam bodo romala po hribovskih stezah in poljskih potih, koder smo nekdanj hodili k polnočnici in je mladost hodila z nami. Seveda ne bomo pozabili še čisto svežih spominov na zadnjo sv. noč in prvo, ki smo jo obhajali tu. Sv. večer je že popolnoma razpel svoje peroti nad

nami, ko smo šele za silo uredili skromno kapelico s preprostimi jaslicami, da si s polnočnico malo ogrejemo od mraza premrle ude. Pastirčkov pri pravih betlehemske jaslicah je moralo biti več kot nas, ki smo se lani zbrali ob naših jaslicah in zapeli prvo svetonočno glorio "na farmi," kakor smo rekli.

Letos ne govorimo več o polnočnici "na farmi," temveč pri Mariji Pomagaj. V dosti prostorni cerkvi jo bomo imeli. Par sto ljudi bi našlo prostora v njej, če bi jim jo smeli odpreti. In ko se bo oglasil samostanski zvonec, vabeč k svetonočnemu oficiju in polnočnici, se bo odprlo dvaindvajset samostanskih celic. Iz vsake bo stopil eden in hotel v električno razsvetljeno cerkvico. Primerjajoči lansko sveto noč z letošnjo bomo imeli dosti vzroka, hvaležno pasti pred božje Dete v jaslicah in se mu zahvaliti za to veliko spremembo na bolje. Seveda ne bomo pozabili na dobrotnike, ki so nam do te spremembe pripomogli. Redovna mladina in bratje bodo polnočno sv. obhajilo darovali zanje, duhovniki se jih bomo pa pri sv. mašah spominjali.

Če bi mislil, da boste vi to številko našega lista še pred sv. večerom v roke dobili, ne bi tega popisoval, da ne bi morda koga skušnjava premagala in bi priromal k naši polnočnici. Kakor bi sicer radi, da bi tudi naši prijatelji z nami delili sladkost in blaženost sv. večera, vendar jim iz povedanega vzroka ne moremo narediti tega veselja. Naj vsaj vedo, da smo mislili nanje. — — —

Med tem bo novo leto staro že pokopalo. Kaj ima novo vse skritega za nas v svojem temnem naročju, kdo ve? Mi imamo sicer že vse polno načrtov za novo leto, a če se vjemajo z božjimi načrti, ki jih je za novo leto določil, to ve samo on. Vendar nas ta negotovost ne sme odvracati od dela in nas ne bo. Da, nekaj nas bo to leto še bolj ko druga leta podžigalo k delu in napredku. Sredi leta se nam obeta velik dogodek, morda največji v dosedajni zgodovini naše bližnje okolice. To je **evharistični kongres**, ki se bo h koncu junija vršil v Chicagi. Neposredno mi po njem ne bomo prizadeti, ker smo malo preveč oddaljeni. Pač pa posredno. Čujemo, da bo za to priliko prišla v Chicago večja delegacija naših starokrajskih rojakov pod vodstvom svojih višjih pastirjev. Ni dvojbe, da bo obiskala tudi našo Marijo Pomagaj. Mi bomo skušali za tiste dni tu aranžirati slovensko romanje na naše Brezje, kakor so je letos aranžirali naši Amerikanci na starokrajških Brezjah. Če ne bo posebne ovire, bodo ljubljanski premilostni g. knezoškof vodili slovensko delegacijo. Kako dobro bo delo njihovemu apostolskemu srcu, ki objema tudi ameriške Slovence, če bodo mogli tiste dni pri naši Mariji Pomagaj pozdraviti kar moč veliko armado Marijinih ljubiteljev. Potolaženi se bodo vrnili domov in sporočili materi domovini, da njeni prekmorski otroci še niso izgubljeni in ne bodo, dokler se bodo zvesto oklepali Marijine roke. Na vsak način jim moramo to veselje narediti.

Že to jim bo v veliko tolažbo, ko jim bomo povedali, s kakšnim navdušenjem in velikodušnostjo se je naš tukajšnji narod zavzel in se še zavzema za ustanovitev in procvit naših Brezij. Sami bodo videli očitne dokaze ljubezni in darežljivosti naših dobrotnikov. Spominske ploščice z imeni slovenskih darovalcev vse naokoli po cerkvi bodo govorile, da na-

ša ljubezen do Marije še ni zamrla. Zvonovi, tudi slovenski dar, jim bodo zapeli slovensko pesem v pozdrav, ki se jim bo na tujih tleh dvakrat sladka zdela.

A če hočemo, da bodo na našega škofa in na druge starokrajске goste naše Brezje napravile kar moč ugoden vtis, moramo gledati, da bo Marijina cerkva vsaj dotlej popolnoma dovršena, ne samo na zunaj, ampak tudi na znotraj. Če večje ne moremo narediti, jo moramo vsaj vsestransko dogotoviti. V tem slučaju bomo lahko rekli: Lepše so vaše Brezje, mogočnejši je Marijin dom tam, to je res, a treba pomisliti, da ima zgodovino desetletij za seboj. Naše Brezje so uboge, Marijin dom tu skromen, a se ne sme prezreti, da je delo slabih dveh let. V tako kratkem času bi starokrajci niti kaj tacega ne spravili skupaj.

Kar se v naši cerkvi posebno pogreša, so klopi in križev pot. To moramo do junija skupaj spraviti, naj velja kar hoče. Glede klopi smo že v dogovoru z najcenejšo tvrdko v Chicagi. Proračun se glasi na \$750.00. Skupaj je to precejšnja vsota. A če vsak nekaj žrtvuje, bo naenkrat skupaj. Eden ali drugi bi se morda našel, ki bi eno klop plačal. Dolge bodo po enajst čevljev. Čevlji stane \$3.25. Cela klop tedaj \$35.75. Če bi bilo to preveč, bi morda prevzel stroške za en sedež. To bi bilo malo več kot dva čevlja, kar bi stalo okrog \$7.00. Ako bi plačal celo klop, bi nosila njegovo ime; ako sedež, bi se ob njem pribila ploščica z njegovim imenom.

Za križev pot nam je že pred daljšim časom neka tvrdka obljubila znaten popust. Tako si upamo tudi tega nabaviti.

Seveda bomo skušali tudi zunanaj cerkvice in samostana urediti vse lepše, nego je bilo doslej. Oboje bomo morali drugič pobarvati, ker kompanija da samo prvo barvo. Prav za prav bi bili morali to že letos narediti, a ni bilo

mogoče. Naokoli je tudi še vse bolj farmarsko. Pota še niso v redu kot bi morala biti, prostor je ves razkopan. Kakor hitro se bo začela zima poslavljalati, bomo šli na delo, da napravimo primeren okvir, ker še tako preprosta podoba je v lepem okvirju mnogo lepša. Veliko dela nas čaka, posebno ker se bomo morali tudi farme lotiti. Z marcem bo farmar šel — nam se bodo pa odprle nove skrbi. Vendar smo veseli, da pojde, ker smo morali imeti sto ozirov nanj. Z njegovim odhodom bomo imeli na razpolago tudi farmarsko hišo, ki ima osem sob. Zelo potrebujemo več prostora. Še premalo ga bo.

Glede te hiše imamo že polno načrtov v glavi. Najprej bomo upravništva listov tja premestili in tudi lajiško upravniško osebje, sedanji "office" pa spremenili v zakristijo. Nadalje mislimo kar začeti s kolegijem za študente. Kolikor bo prostora, toliko jih bomo sprejeli. Ne mislimo na čisto male. Ti so kot rojeni Amerikanci preveč razvajeni, da bi se mogli vživeti v naše začetne siromašne razmere. Imamo nekaj takih, ki so že marsikaj poskusili na svetu in znajo marsikaj potrpeti. V zorni mladosti ali niso čuli klica Gospodovega, ki jih je vabil v svoj vinograd, ali se mu pa iz kateregakoli vzroka niso mogli odzvati. Že so se obrnili drugam. V borbi življenja se jim je poklic polagoma izkristaliziral in postal svetla zvezda. Tem hočemo najprej pomagati in jim utreti pot za zvezdo. Bolj gotovi so ti poklici kot oni pri malih dečkih, ki včasih zagore kakor slamnat ogenj, pa radi zopet ugasnejo in nazadnje ostane le malo črnege pepela. Pri takozvanih "zpoznelih poklicih" so šolske žrtve deloma večje, ker njih spomin ni več pomladanski, a materialne žrtve so manjše, in ne tako riskirane kot pri onih, ki tako radi šolo na kol obesijo. Ameriška mladinska vzgoja je zelo malo prikladna za žrtve, ki jih je treba

doprinesti, predno pride mladenič do altarja — ne kot strežnik ali cerkvenik, temveč kot mašnik.

Odkritosrčno sem vam vse povedal, kakšne načrte imamo za bližnjo prihodnost, da boste vedeli, kaj podpirate. Človek, ki si težko služi denar, hoče čisto po pravici vedeti, kako se bodo obrnili centi, ki si jih je od ust pritrgal, da jih da za dobro stvar.

I. KOLEKTA V BLAGU.

Sestre III. reda sv. Frančiška, Joliet, Ill. (materna hiša na Plainfield 220), so nam dale sledečo cerkveno obleko: dva plujajala, enega belega, enega črnega; črn mašni plašč, eno albo, tri rokete, en antependij, en spodnji altarni prt, 19 purifikatorjev, tri pale za kelih in sedem rutic za brisanje prstov po obhajilu. Ni novo, a dobro ohranjeno, oziroma skrbno popravljeno po S. Aleksandri. Prav lepa jim hvala!

Mrs. Mary Drashler, Bradley, Ill., dve odeji.

Mrs. Mary Kremesec, Chicago, Ill., blago za 6 amiktov, 6 purifikatorjev. Delo izvršile šolske sestre v So. Chicagu, Illinois.

Neimenovana, Joliet, Ill., 6 purifikatorjev.

Mr. in Mrs. Math Kremesec, Chicago, Ill., razna živila.

Družina Trobčeva pri sv. Štefanu, Minn. (Rice), zaboj kolin.

II. KOLEKTA V DENARJU.

Za cerkev Marije Pomagaj v Lemontu.

John Kokalj \$6.00; Maks Krolnik \$1.25; Anton Fister \$9.25. Katarina Judnič \$1.00; Mihael Powell \$1.00; Antonija Nemgar \$1.00; Uršula Ambrose \$10.00; Neimenovana \$2.00; Mary Pucelj \$1.00; Toni Matkovič \$5.00; Terezija Aufderklam \$1.00.

Za samostan.

Jožef Miroslavič \$1.00; Ana Čop \$5.00; Mary Brodarič \$1.00; Mary Jan 50c; Ana Bank \$1.00; Helena Ponduša \$2.00; Andrej Glavač \$3.00; F. Kostelec \$2.00; Marija Blazie \$10.00; Antonija Nemgar \$1.00; M. G. \$1.00; Marija Lewis \$3.00; Jennie Otrembiak \$2.00; Neimenovana \$2.00; Neimenovan \$5.00.

V sklad za uboge dijake.

Mrs. P. Janesko \$10.00.

Razni darovi.

Kolekta Mary Muršič v Jolietu za zvon: Mary Muršič 25c; Jakob Cinderle 50c; Neža Sodec \$1.00; Mrs. Dornik 50c. — Mrs. Sekam nakolektovala za cerkvene klopi \$50.00; Susie Silady iz Chicaga darovala za en acre \$225.00. — Uršula Oven \$1.00 za karmeličanke.

Darovi za kolegij sv. Frančiška.

(Od 26. nov. do 15. dec.)

Po \$10.00: Neimenovan, Jos. Grosnik, \$6.00: Katarina Labash.

\$5.00: Mihael Turčar.

Po \$2.00: Joseph Lesjak, Anna Demitrovich, Frances Motosh, A. Lesko, Mary

ZAHVALA.

V imenu cele naše družine pri Mariji Pomagaj v Lemontu se prav pristrčno zahvalimo vsem onim dobrim srcem, ki so nas za zimo oskrbeli z gorke odeje. Njih imena so bila, oziroma so priobčena na drugem mestu. Zelo prav nam je vse prišlo. To smo posebno živo začutili teden pred božičem, ko nas je zima z vsjo svojo jezo zgrabila. Ravno duhovne vaje smo imeli. Ker ves teden med duhovnimi vajami ne smemo nič govoriti, sem mislil, da bo komu jezik primrznil, tako je bilo mraz. Zdaj se pa priporočamo za nogavice. Ker na kake "karpete" še nismo mogli misliti in je pod "florom" vse prazno, imamo tako premražene noge, da jih skoraj ne čutimo. Kar kedo more, spravi pod noge, če mora mirno pri mizi sedeti. Jaz sem en nočni plašč nekje staknil, ki mi prav dobro služi v ta namen. Čim bolj debele in surove so nogavice, tem bolje. Mi smo doma v svojem redovnem obuvalu, sandali imenovanem, ki je odprto. Žal, da je še to že večinoma izdelano, ker nimamo nobenega čevljarja, ki bi znal tako obutev delati. Za dobrotnike, ki so se nas spomnili za odejo, smo s prvim januarjem začeli devetdnevnicu, kakor sem zadnjič opozoril. Za tiste, ki nas bodo z nogavicami oskrbeli, jo bom pa prihodnjič oznanil. Še enkrat vsem: Bog stotero povrni!

Hvaležno vdani

Franciscan Fathers,

Lemont, Ill.,

Rev. Hugo Bren, O.F.M.

čevlar, Berta Bruggeman, Anton Zgonc, Frank Slogar, Andrej Miholec.

Po 50c: John Vukelič, Pavel Kosar, Suzie Belovich, Elizabeth Simonoff, Pavel Soltiš (25c).

Darovi za Apostolat sv. Frančiška.

Po \$10.00: Marija Koren, Frank Mahkovec, Louis Gerčar, Frank Ambrožič, Johana Ambrožič, Lucija Goršek, J. V., Chišholm, Minn., Mihael Vulakovich, Anna Hantak, Gertrud Langus, Rosalia Snidar, Anna Kisonacz, Katarina Adamich.

Po \$5.00: Jos. Choholich, Viktorija Jabrocky, Margaret Tanko.

Po \$2.00: Ana Jurišič, Fred. Bukola.

Po \$1.00: Jenie Jarc, Frank Golob in žena, B. Bank, Joseph Pristavec, George Kocjančič, Neimenovana.

Po 50c: Lucy Pozarelli, Agnes Gorjup, Marko Pluth, Frances Novak, John Zubersky, Anna Zubersky, Martin Cerveny, Maria Cerven, Jan Kamenik, Jan Kamenik, Valentin Malley, Anton Rehar, Andrej Peternel, John Peternel, Jakob Peternel, Matevž Peternel, Amalia Adamich, Ernest Adamich, Robert Adamich, Joseph Adamich, Ivana Slak, Berta Hungerman, Frank Bruggerman, Herman Bruggerman in Berta Bruggerman.

Miklavževi darovi za Ave Mario.

Po \$10.00: Ivana Oberstar, Anton Grdina, Marija Blazich.

Po \$5.00: Ivana Tutin, J. M. Seliškar, Mihael Hočvar, Gertrude Virant, Mary Puhek, Rev. B. Snoj, O.F.M., Alojzij Zakrajšek, Marija Kužnik, Rev. P. Cyril Zupan, O.F.M.

Po \$3.00: Neimenovan, Antonia Vidic.

Po \$2.00: Frances Mohorich, Katarina Peternel, M. Habjan, Johana Kress, Anna Pavlin, Louis Gerchar, Math Malesich, Rosie Požlep, Helena Turk, Frank Krakol, John Pavčič, Marija Novak, Cila Goršek, Mary Zore, Mrs. Zaletel, Frank Lindich, Frances Motosh, Pavel Tomec, Barbara Malnar, Mary Janzel, Andrej Klinar, John Kohaver, Angela Grill, Ana Pierce, Frances Baraga, Ana Susman, Neimenovana, Martin Matkovich, Mary Kavšek, John Kosmach, Ignacij Korelc, Uršula Oven, Marko Bluth.

Po \$1.00: Mary Gorichar, Alojzija Hribar, Neimenovan, John Omahen, Joseph Drascik, Frank Gregorčič, Frank Ambrožič, Ana Ellenich, Joseph Coholich, Mary Toloni, Mary Wenishnik, Anton Kuhelj, Joseph Miroslavich, Agnes Gorjup, Frances Volk, Amalija Furlan, Ana Chopp, Jennie Travnikar, Joseph Utroša, M. Nachtigal, Marko Pluth, Marg. Jakopič, Mary Grahek, Frank Gregorcich, Josepha Kervin, Ana Golobich, John Pazdertz, John Kohel, Mary Kremesec, F. Schneller, Frances Jenko, Joseph Suštaršič, Mary Becaj, Frances Plavec, Mihael Progar, Lovrenc Urbas, Joseph Mika, Agnes Gričar, Ludwig Kosnik, N. N., Fannie Seiven, A. Grčman, Mary Pristavec, Margaret Skoda, Mary Starc (\$1.50), Mary Stark, Ana Stark (\$1.50), Frances P., Martin Murn (\$1.25), Marko Bluth, Barbara Klepec, Math Simoncich, Agnes Ribnikar, Mrs. M. Špehar, Frances Kre-

Mohorko, Julija Mencin, Primož Skumanc (\$1.25).

Po \$1.00: Veronika Kuppe, An na Susman, Antonia Nemgar, Neimenovana, Amalia Swek, Mrs. George Kalvin, Mrs. Mike Lebeda, Mrs. George Kušmir, Jakob Engel, Mrs. M. Mrak, Josephina Ho-

penc, Terezija Sultzer, Fannie Celak, J. Ostronich, Valentin Kalan, Julija Jenko, Ana Kronosek, Mary Vesel, Mary Legan, Mary Grahek, Gertrude Polshler, F. Bozich, Ivana Bambich, Joe Hribernik, Anton Šinkovec, Johana Cheplak, Neimenovana, Frank Pavlin, Angeline Skerl, Francisca Vrabich, Ursula Babich, Frank Skule, N. Simonich, Josephina Kocin, Magie Morgal, Marg. Kvas, Frances Lamuth, N. N., N. N., Mrs. Jakob Brula, John Pirnat, Frances Murn, Jennie Petkovek, Louis Srebernak, Johana Pirnat, Florijan Kopač, Mary Bluth, Ana Božič, Neimenovana, Angela Arko, Mary Koshmerl, Neža Gorec, Ana Plemel (\$1.10), Marija Petach, N. N., Štefan Kolenko, Mary Špehar, Joseph Sustarsich, Alice Malha, Frank Cvetich, Mary Jenskovec, Jennie Varšek, Terezija Aufderklam, Frances Povshin, Justina Cerar, Frances Volk.

Po 50c: Mary Pristavec, Barbara Strucel, Alojzij Murn, Louis Pirman, Alojzij Kobal, Katarina Judnič, Mary Zalokar, Joseph Darovec, Rosie First, B. Globočnik, Geo. Peternel, Alojzija Stare, Mary Sivan, Mrs. Bojc, Neimenovana.

Po 25c: Eva Ponikvar, Mary Virant, Mrs. Vodishek.

Za lučke pri Mariji Pomagaj.

Po \$5.00: Joseph Miroslavich, Neimenovana (\$6.00), Jakob Engel, Anna Klemenc, Victoria Jabrocky.

Po \$1.00: E. Bjalokob, J. E. M., Mary Malovrh, Terezija Bregantich, E. Ponikvar, Mary Zore, Mary Maček, Frank Ambrozich, Joseph Coholich, Josephine Vesel, Mary Nemanich, Anton Kuhel, Math Molinarich, Joseph Planinshek, M. Nachtigal, Antoinette Jakopich, Mary Lousha, John Fugina, Fannie Seiven, A. Gerchman, John Pavchich, Mary Rom, Anna Bank, Anna Žnidaršič, Anna Kronosek, Frances Vrhovec, Mary Kavčič, Jakob Milavich, Franciška Vrabich, Johana Glikar, Matija Kremesec, Rosalia Snidar, Matush Panek, Ana Jorishich, K. L., Joseph Kobal, A. Moren, Mihael Turcer, Anna Pierce, Mary Klun, Mrs. Zbachnik, Jennie Mevzek, Mrs. Vilha, Joseph Raushel, Antonia Vidic, Terezija Aufderklam, Marija Kastelic, Mary Koshermerl, Justina Cerar.

Po 50c: Mary Rusinka, John Skoff, Mrs. Lornik, Anna Schwab, Mihael Kavčič, Alojzij Kobal, John Petanšič, Anna Krašovec, Anna Ferlic, Neimenovana, Mary Daniel, Joseph Rom, Mary Mrasz.

Po 25c: Mary Betchey, Mary Skerl, R. Morris (20c), Ivana Slak (30c), Ana Bajuk (10c), Ana Urih (10c).

Za sv. maše so poslali.

(Od 26. novembra do 15. decembra.)

Mrs. Terezija Bregantich 2 (2), Katarina Prince 2 (2), Joseph Šetina 3 (3), Mary Krule 6 (6), Mary Zore 1 (1), Fr. Ambrožič 1 (2), Lucij Pozarelli 1 (1), M. Kračman 1 (2), Jos. Coholich 1 (2), Johana Slaka 1 (1), Ana Grčman 1 (1), Barbara Strucel 1 (1), Johana Kres 2 (2), Frances Plavec 1 (1), Mihael Progar 1 (1),

Anna Kitzmiller 1 (1), Mary Brodarich 1 (1), M. S. 1 (1), Jos. Spisak 1 (5), J. Bambrick 1 (1), Mary Stark 2 (2), Anna Stark 1 (1), John Langus 1 (1), M. Fabri 2 (2), Mary Rom 4 (4), Družina Bank 2 (2), Anna Krovosek 3 (3), Mary Oblak 1 (1), Agnes Jordan 2 (2), Frances Verhovc 1 (1), John Tomše 1 (1.50), Andrej Glavach 2 (2), Mary Žerovnik 1 (1), N.N. 1 (1), Ivana Glikar 1 (1), Mrs. Simonich 5 (5), Antoni aNemgar 2 (2), Susie Silady 4 (10.00), Alojzij Svabek 3 (10.00), Anna Jurišič 1 (1), Anna Kitzmiller 3 (3), N. N. 1 (1), Jennie Mevzek 1 (1), Ana Ferlic 1 (1), Martin Matkovich 1 (1), Marija Petach 3 (3), Marija Kužnik 3 (4), Jos. Sabol 1 (2), Mary Sivan 1 (1), C. Gery 1 (5), Helena Petka 2 (2), Alojzija Stare 1 (1), Jakob Engel 5 (5), John Erzen 1 (1), Ursula Oven 3 (3), N. N. 1 (1), Joseph Stasko 5 (5), Anna Urih 2 (2), Mary Kosmerl 1 (1), Stivan Tess 2 (3).

Sv. maše za na Brezje.

Rosie Stibernik 10 (10).

ZAHVALA

šolskih sester III. reda sv. Franciška od presv. Srca Jezusovega, Lemont, Ill.

Kakor je poročano v Koledarju Ave Maria za leto 1926., smo si izbrale svoj dom v bližini Marije Pomagaj v Lemontu. Otrok je najrajši v bližini ljubljene mamice, tako tudi me.

Naša skromna hišica raste polagoma iz tal. Kar smo prištedile od naših slabih dohodkov, je kmalu pošlo in resno smo mislile, kaj bo, če d'narca več ne bo. Seveda smo tudi sv. Jožefa prosile, naj se nas usmili.

Najprej so sprevidela naš položaj dobra dekleta Marijine družbe pri sv. Štefanu v Chicago. Same od sebe so pod vodstvom Miss Mary Medic priobčile 8. novembra preteklega leta poučno igro. Ves prebitok so podarile za našo farmo. Srčna hvala!

Gospa Johana Štajer je darovala v isti namen \$20.00. Bog ji povrni!

Sila kola lomi! Zvedele smo od preč. g. komisarja, Rev. Fathra Hugona, da so v Elmhurstu in v Aurori, Ill., dobri Slovenci. Prijele smo za beraško palico in potrkale na njihova vrata. Velikodušno in brez ugovora je vsak prispeval po svoji moči. Bog povrni vsem, posebno Mrs. Karolini Milost, Mrs. L. Cigoi v Elmhurstu in Mrs. Ani Vesel v Aurori, ki so nam pomagale pri kolekti. Vsak dan se spominjamo naših živih in mrtvih dobrotnikov v sv. molitvi.

Prosimo, ako se bodemo ob kakih priložnosti oglasile še v kaki naselbini, da nam ne odrečete pomoči. Še enkrat: Bog plačaj vsem! Prav srečno, veselo, milosti polno novo leto želijo

Darovali so: Društvo Kraljica Majnika št. 157 KSKJ. \$5.00.

Po \$2.00: Mrs. M. Rafult, Herman Svetlin, Rudolf Turk, Mrs. Mary Suschabich.

Po \$1.50: Felix Erlach, Mrs. Mary Ribich. — **Po \$1.00:** Valentin Kalan, An-

ton Falle, Frank Rafuli, Mrs. Manny Ribich, Mrs. Tereza Udovich, Mrs. Agnes Žunta, Mrs. Anna Kitzmiller, Mrs. Mary Bowhan, Mrs. Mary Kronovšek, Mrs. Louise Bowhan, Mrs. Marie Prislant, Mrs. Meta Eržen, Mrs. Mary Repevšek. — **Mrs. Anna Jerale 45c.** — **Po 50c:** Mrs. Mary Šircel, Mrs. Mary Bregar, Mrs. Anna Šustar, Mrs. Johana Gorenc, Mrs. Angela Saje, Mrs. Ivana Mohar, Mrs. Ivana Progar, Mrs. Ivana Radovan, Mrs. Franca Repevšek, Mrs. Tereza Šimenc, Mrs. Johana Suša, G. Virant, J. Zore, Mirko Vatovec, Lojze Borsečnik, Mrs. Ursula Rosenstein. — **Po 25c:** Mrs. L. Korošec, Mrs. A. Benčič, Mrs. Mary Drol, Mrs. Louise Mešnik, Mrs. Anna Gosar, Mrs. Anna Uranič, Mrs. Franca Petek, Mrs. Mary Rezelj, Mrs. Mary Cigale.

Poleg tega so še darovali: Frank Weiss \$1.00 in Mrs. Frances Suša 50c.

Šolske sestre III. reda sv. Franciška.

ZAHVALE ZA USLIŠANJE.

Greaney, Minn. — Obljubila sem zahvalo za Marijo Pomagaj iz Lemonta in preljudi sv. Tereziji za zdravje mojim. Darujem \$1 za sv. mašo.—**Johana Ilak.**

Neimenovan. — Zahvaljujem se Mariji za varstvo v nesreči, ki se mi je pripetila 20. novembra, da sem ostal popolnoma nepoškodovan. Prilagam \$1.00 v podporo lista.

Canon City, Pa. — Moja dolžnost je, da se zahvalim Mariji Pomagaj v Lemontu. Ko sem naročila eno sv. mašo njej v čast, se mi je zdravje takoj zboljšalo.

—**Ana Pierce.**

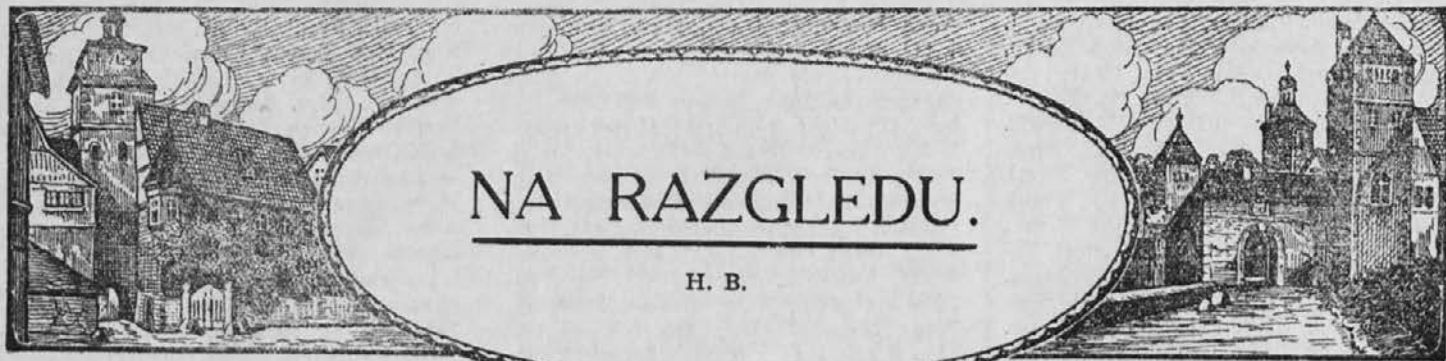
ZAROKA PREBLAŽENE DEVICE MARIJE.

V 15. stoletju je živel v Karnutu na Francoskem neki kanonik. V svoji oporoki ali testamentu je naročil, naj njegovi tovariši kanoniki vsako leto na dan njegove smrti slovesno obhajajo spomin svetega Jožefa, ženina preblažene Device Marije. Janez Gerson je mislil, da bodo kanoniki najbolj izvrševali oporoko rajnega kanonika, ako bodo vsako leto na dan kanonikove smrti praznovali zaroko Matere božje s svetim Jožefom. Tako so pričeli obhajati ta Marijin praznik vsako leto dne 23. januarja. Franciškanski red je sprejel ta praznik in ga širil. Sedaj ga obhajajo samo v nekaterih krajih.

—**P.A.F.**

Imate prijatelje in znance med Amerikanci, priporočite jim list "St. Francis!" Pišite nam, jim bomo še mi pisali.

St. Francis Magazine,
1849 West 22nd Street, Chicago, Ill.

NA RAZGLEDU.

H. B.

NOVO včlovečenje Kristusa Odrenika je za najbližjo prihodnost napovedala Mrs. Annie Besant, voditeljica ameriških teozofov. Teozofi so fantastična moderna verska sekta, ki je zavrgla vse pozitivne vere in stopila kar naravnost z Bogom v zvezo. Od njega je baje zvedela, da bo še enkrat prišel na svet v podobi človeka. Kajpada je to samo zabloda bolnega človeškega razuma, še bolj pa srca. Krik skrahirane človeške družbe po Bogu je rodil to sekto, ki šteje precej privržencev, celo v trezni Ameriki. Ker so pa ti ljudje — mimogrede povedano — sami dezertarji iz raznih krščanskih cerkva in preošabni, da bi sprejeli Kristusa-Odrešenika, kakoršnega oznanja sv. katoliška cerkev, sanjarijo o njegovem novem prihodu. Naj le sanjajo, tudi take sanje so lepe, da človek popolnoma ne obupa nad sedanjim katastrofalnim polomom človeške družbe. Seveda bo ostalo samo pri sanjah. Kristus je prišel enkrat na svet in niti takrat ne radi takih sanjačev, ampak radi ljudi dobre volje. Še je mej nami in ostane do konca dni. Kdor je dobre volje in ponižnega srca, ga najde v katoliški cerkvi, kdor ne, ta zastonj čaka, da mu še enkrat v človeški podobi poda roko in izpelje iz labirinta zmot in moralne propalosti. Njegov drugi prihod bo v oblakih neba z veliko močjo in veličastvom. A takrat ne bo prišel več kot Rešenik, temveč kot Sodnik. Takrat bo za vselej konec takih in podobnih sanj. Prebujenje bo strašno, a prepozno, prepozno.

RUSKI katoliški primas, nadškof Čepljak, ki zdaj potuje po Ameriki, je vsepovsod sprejet kakor kak kardinal. Zlasti Poljaki, katerih rojak je in se po pravici lahko ponosni nanj, ga z velikim navdušenjem pozdravljajo kamorkoli pride. Glavni namen njegovega prihoda v Ameriko je bil, da bi se osebno zahvalil predsedniku Mr. Coolidgeu za njegovo posredovanje pri boljševiški vladi, da ga ni zadela ista usoda, kot njegovega generalnega vikarja, Msg. Butkieviča, ki so ga boljševiki ustrelili. Zato je bila njegova prva pot v Washington v "belo hišo." Potem je sledil vabilu raznih ameriških cerkvenih dostojanstvenikov, da jih poseti. Se razume, da so bili radovedni, kako on, veščak, presoja ruske cerkvene razmere. Brez pomisleka se je izrazil, da mora ruska

shizmatična cerkev propasti, če se ne združi z rimsko, oz. katoliško. Ali smrt, ali združitev, tretjega ni. V tem prepričanju z veseljem pozdravlja idejo sv. očeta, ki mu jo je najbrž on sam navdihnil, da se v Rimu ustanovi posebni seminar, v katerem naj bi se vzgajali apostoli zedinjena vzhodne cerkve. To idejo naj bi premožni ameriški katoličani z vsemi možnimi sredstvi podpirali, da čimprej postane dejanje. Tako si bodo zagotovili velik delež pri zedinjenju obeh cerkva.

SVETOVNO znane toplice Marienbad (Marijine toplice) v sedanji Čehoslovaški so že stoletja last cistercijske opatije Tepl. Na njenem posestvu leže. Sedanji proticerkveni češki vladi so se začeli prsti daljšati po njih, ker se ji zdi, da bi bile zanjo zlat rudnik. Najprej jih je hotela na miren način dobiti v svoje roke. Ker pa to ni šlo, je začela misliti, kako bi vsaj po postavni poti prišla v njih posest. Agrarna reforma, ki so jo po vojski vse dedinje po stari Avstriji napovedovale, da razne najemnike obdrže v vojnem razpoloženju, je večinoma povsod ostala le na papirju in še tam ne v podobi postave. Da bi samo cerkvena posestva razdelila, se ji zopet malo neprilčno zdi, ker za tatu nihče rad ne velja. Zdaj snuje načrte, kako bi se temu očitku izognila, pa vendar svoje dosegla. Cistercijani pa pravijo, da se ji bo želja izpolnila le kot tatici oz. roparici, po postavni poti ne. Tatvina in rop cerkvenega premoženja se pa nad državo prej ali slej maščujeta. Za to že skrbi najvišje sodišče božje.

MEHIKANSKI boljševiški učenci si prizadevajo, svoje ruske učitelje še prekositi v zatiranju Cerkve. Kaj so si zadnje čase izmislili! Z moralno silo hočejo katoliško duhovščino spraviti v zakonski jarem. Nihče, tako so odredili, ne sme izvrševati svojih duhovskih poslov, če ni oženjen. Kaj neki mislijo s tako odredbo doseči? Dvoje je mogoče: Ali hočejo katoliško duhovščino preizkusiti, kaj ima rajši, duše ali žene, ali ji hočejo pa roke popolnoma zvezati in jo vreči iz Gospodovega vinograda, da ga bodo toliko laže po boljševiško opustošili. Prva namera, če jo imajo, se jim je že izjalovila, prav tako, kakor farizejem, ki so Gospodu pokazali cesarski denar in ga vprašali, kaj misli, se li sme cesarju davek dajati ali ne. Duhovščina je pokazala, da ljubi du-

še in zato ne mara žena. Vztraja na svojih mestih, dokler ne pridejo pandurji, da jo odpeljejo v ječe. Ljudstvo si pa tudi ne bo pustilo kar tako iztiravati svojih požrtvovavnih dušnih pastirjev, svojih edinih pravih voditeljev. Če stiska pesti v sveti jezi. Če boljševiški mogotci ne bodo pravočasno preokrenili, bodo čutili, kaj se pravi z ljudskim prepričanjem žogo biti.

IZ PHILADELPHIJE, Pa., poročajo o čudnem naključju. Imeli so okrajne volitve. Kandidat za okrajnega pravniška je bil Mr. John M. Paterson, bivši okrajni sodnik. Ko so glasovnice odločevale o njegovi novi časti, je Bog nekaj družega sklenil. Mr. Paterson je takrat ležal na smrtni postelji. Sluteč, da se mu bliža smrt, je dal poklicati svojega dolgoletnega prijatelja, Rev. Alberta Browna, S. J., da bi mu pred pragom večnosti pomagal v katoliško cerkev, v katero je po duhu že spadal. Pred dvema leti se je bil vdeležil duhovnih vaj za močje. Od takrat je pridno študiral nauk sv. katoliške cerkve. Letos se je od 6.—9. nov. zopet mislil vdeležiti duhovnih vaj, gotovo z namenom, da pospeši svoje spreobrnjenje. Toda predno se mu je ta želja izpolnila, ga je bolezen z vso silo zgrabila. Da bi ne umrl tik pred pragom Cerkve in vendar zunaj nje, je hotel imeti svojega duhovskega prijatelja pri sebi. Ko je ta prišel, ga je našel v nezavestnem stanju. Z ozirom na njegovo znano željo, postati katoličan, ga je krstil in pogojno odvezal. A mož ni več prišel k sebi. V večnosti se je prebudil kot otrok katoliške cerkve. Štiri ure, predno je izdihnil, je štetje volivnih glasovnic izkazalo, da je izvoljen za okrajnega pravniška. Gotovo je bil bolj vesel, ko mu je najvišji sodni dvor naznanil, da je pravdo življenja dobil.

ŠKOFIJA Seattle, Wash. je nedavno tega obhajala svoj zlati jubilej. Proslavila ga je na jako praktičen način. Odbor za proslavo jubileja je aranžiral milijon-dolarski "drive," s pomočjo katerega naj bi se vse župnije v škofiji rešile more dolga. Ker je šlo za njih dobro, so vse župnije z velikim navdušenjem delale, da "drive" na celi črti uspe. In je. Da, uspeh je prekoračil upanje. To veselo novico je predsednik odbora brzojavno sporočil škofu, ki je bil v Rimu na uradni obisku. Menda je to edina ameriška škofija, ki se je v celoti otrešla more dolgov.

EGIPT je bil do zadnjega časa za katoličanstvo skoraj tako nerodoviten kakor so nerodovitne njegove puščave. Ni šlo in ni šlo naprej, kljub vsem žrtvam, od katerih bi kaj boljšega pričakovali. Zdaj se pa poroča o jako razveseljivem napredku. Apostolski vikar Msg. Nuti je nedavno tega izdal štatistiko o katoliškem gibanju v svojem vikarijatu. Prav pohvalno se izraža o sodobnem katoliškem gibanju, kar tudi številke kažejo. Misijonske postaje, šole, bolnišnice, druge dobrodelne naprave, misijonsko osebje, vse raste in se množi. Do procvita v prvih stoletjih krščanstva je seveda še daleč, daleč.

OTOK Malta, znan po malteških vitezhih, je pokazal, da ima še nekaj starega viteškega duha. Tamkajšnji nadškof Msg. Caruana je sprožil blago misel, naj bi vlada sv. leto proslavila z deli ljubezni do bližnjega, zlasti s pomiloščenjem jetnikov. Lepa misel je našla ugoden odmev pri vladi. Guverner je sklical ministre na posvet o tem predlogu. Sklenili so, da se vsem na smrt obsojenim smrtna kazen spremeni v edenindvajsetletno ječo. Ostalim jetnikom pa se odpusti četrtnina prisojene kazni. Nekateri jetniki, ki so željno šteli dneve, da jim bo zopet zasijalo solnce svobode, so od veselja jokali, ko se jim je sporočilo, da so prosti ali bodo vsaj veliko prej, kot so mislili.

ITALIJANSKI katoličani se nad Mussolinijem samim in njegovo vlado zaenkrat ravno nimajo pritoževati. Nasprotno, bolje se jim godi, nego pod kraljevo vlado, čeravno kralj po imenu še vedno vlada. Mussolini ima vsaj kake drobtine za katoličane. Pod kraljevo vlado so bili ubogi Lazarji, ki jim še teh ni privoščila. Takozvane moralne osebe, bolnišnice, sirotišnice, razni vzgojni zavodi prej niso bile juridične osebe. To se pravi: niso imele pravno zajamčene pravice do posesti kot take, kot celota. Res da je bila praksa bolj mila ko teorija, vendar postava je bila tu. Nobene dediščine niso mogli na njeni podlagi iztirjati. Vlada je imela pa vedno proste roke iztirjati jih. Zdaj se po Mussolinijevem prizadevanju pripravljata zakonska predloga, ki bo dobrodelnim vstanovam vrnila posestno pravico. Kakor rečeno, so to samo drobtine, ki jih bodo morali katoličani na drugi strani najbrž drago plačati s svobodo, ki jo fašizem vedno bolj vklepa v svoje okove.

NAM nekje za materjo naših Zedinjenih držav, za Marylandom, mora biti še precej slabo naseljena sveta, pravi misijonski kraj. Listi poročajo, da živi tam okoli več raztresenih katoliških družin, ki so zlasti v verskem oziru zelo zapuščene. Misijonarju, kateremu so izročene v oskrbo, je radi prevelike razdalje težko, skoro nemogoče, njihove otroke pripraviti za sv. zakramente. To žalostno dejstvo je prišlo do ušes washingtonskega kraljevnega odseka združenja katoliških žensk. In kaj so te plemenite žene sklenile? Štiriindvajset se jih je priglasilo, da hočejo po vr-

sti tiste zapuščene otroke poučevati krščanski nauk in jih pripravljati za sv. zakramente. Morda bo katera rekla: To ni bila nobena žrtev. Poučevati jih, morda res ne, pač pa hoditi jih poučevat, zakaj dotična žena je morala napraviti pot nad sto milj, pa ne v kakem zlozlozmem železniškem vozu, ampak po pravcatih starokrajških kolovozih. Ko je baltimorski nadškof letos tiste otroke birmal, se je izrazil, da ni še imel tako dobro poučenih birmancev. O, so še požrtvovalne in plemenite duše v Ameriki!

IZ RUSKIH rdečih nebes se poroča, da hodi po deželi okrog milijon otrok beračkov, zapuščenih, izstradanih, razcapanih, bosonogih. Kar morejo, izprosijo, kar dosežejo, ukradejo, če se more to tatvina imenovati. Da vlada ta žalostni pojav svojega gospodarstva prikrije pred zunanjim svetom, je "vodko" znatno obdavčila in izdala na ljudstvo poziv na zasebno dobrodelje. Taki žalostni pojavi so nemogoči tam, kjer ima krščansko dobrodelje prosto polje in proste roke. V taki menažeriji kot je boljševiška Rusija, pa ni družega pričakovati. To so naravne posledice po svobodni ljubezni ruiniranega družinskega življenja, ki je že od nekdaj evangelij vseh rdečih gimpelnov.

PARIŠKI list La Croix (Križ) poroča sledečo dogodbico iz vojnege časa: Nekega dne je prišel v glavni vojni stan generalissima francoske armade, Focha, tedanji predsednik republike, Clemenceau, znan pod imenom "tiger." A generalissima Focha ni dobil v uradu. Na vprašanje, kje je, so mu povedali, da je šel k sv. maši, kakor je to storil vsak dan. Hoteli so ga takoj poklicati iz cerkve: Toda "tiger" je ponudbo odklonil, rekoč: "Le pustite ga, bom počakal, maša je že večkrat svoje naredila." Res, Bog ve, če bi danes Francija tako triumfirala in "tiger" z njo, če bi bila v svojem najkričnejšem trenutku generala Focha radi njegovega globekega verskega prepričanja kot vojaka podcenjevala.

BIVŠI portugalski kralj Manuel, ki živi v Londonu, se je udeležil blagoslova kolegija sv. Edmunda. Ob tej priliki je imel nagovor na dijake. Med drugim je dejal: "Svet se bo takrat pomiril, kadar se bo ljudska vest umirila. Do tega pa šele takrat pride, kadar bo človeštvo svoje notranje življenje uredilo po božjih postavah, po veri. To je globoka, dasi čisto preprosta resnica. A kedaj bo to?"

POGLAVAR ameriških suhačev, Mr. Clinton N. Howard se je obrnil naravnost na papeža, na katoličanom zapove, da bodo bolj spoštovali prohibicijsko postavo. Mož je menda obupal, da bi mogel samo s pomočjo suhaških agentov ljudem razne kotle pobrati in jih odvaditi alkohola. Tudi to je en konfiteor, ki suhačem gotovo ni v čast. Popolno zdržnost, to ali ono, more uvesti le moralna, ne fizična sila in še moralna ne od zunaj, ampak od znotraj, izvirajoča iz vsacega posameznega člo-

veka. A Mr. Howardu ni na tem, da bi uveljavil zdržnost kot čednost, on bi rad uveljavil le čisto legalno prohibicijo, ki bo zgodovinski madež ameriške postavodajne dekadence. Za uveljavljenje prohibicije papeža kot priganjača klicati na pomoč, pomeni, kakor se je prav izrazil Rt. Rev. D. J. Goercke, arizonski škof—višek nesramnosti. Poleg tega je pa dotični nesramni apel katoličane indirektno denunciral, kakor da bi bili oni najbolj zaljubljeni v alkohol. Ne rečem, da smo taki zakleti sovražniki alkohola, kakor so nekateri protestanti. Gotovo je pa veliko vprašanje, kedo ga sorazmerno več pije, mi ali oni.

BACILI modernih zablod: komunizma, bigoterije in podobnih nalezljivih bolezni so zajedli tudi v radikalno katoliško Španijo. Toda njen organizem je še toliko močan, da jih je hitro ugonobil. Ko se je ta epidemija pojavila v španskih šolah in je diktator Primo de Rivera zvedel za njo, je takoj svetoval kralju stroge nasprotne odredbe. Učiteljstvo vseh vrst je dobilo odločno prepoved, s takimi bacili zastrupljati srca mladine. Mladine je bodočnost in ta bo taka, kakoršna bo mladina. Katoličani so te odredbe z velikim veseljem pozdravili. Listi so polni hvale o tej odredbi. Hvaležni so odločnemu diktatorju, o katerem pravijo, da je že ob raznih drugih prilikah pokazal, kako spoštuje vero kot podlago socialnega reda in miru.

ČEHOSLOVAŠKI katoličani se bodo po večji delegaciji udeležili evharističnega shoda v Chicagi. V Pragi dela poseben odbor propagando, da bi se jih kar največ priglasilo. Slovaki bodo, kakor ve poročati Msgr. Blahunka, ki se je pravkar vrnil iz domovine, poslali svojo deputacijo z več škofi na čelu. Sploh so se češki katoličani, pre dvojno precej zaspani, a zato po vojni hudo kaznovani, z orjaško silo začeli dvigati. Iz zadnjih volitev so izšli kot relativno najmočnejša stranka. Vlada bo morala hočeš nočeš z njimi računati in jih vpoštovati. To jo bo tudi prisililo, da bo zopet morala začeti iskati stikov z Vatikanom. Zaenkrat je, kakor se je sv. oče sam izrazil, še zelo trdovratna.

NOVI cincinnatski nadškof, Most Rev. T. McNicholas, D.D.O.P., se je kmalu pokazal kot višjega pastirja, ki je izšel iz vrst katoliških časnikarjev. Te dni je izdal apel na svojo duhovščino, naj v letnem poročilu, ki ga mora poslati na škofijo, zabeleži tudi, koliko družin v župniji je narodenih na katoliške liste. Obenem ji je naročil, naj sodeluje z izdajatelji in razširjevatelji katoliških listov po župnijah. Voditeljem in učiteljem po katoliških šolah je pa zapovedal, naj vsak teden izbero najvažnejša poročila o našem katoliškem gibanju in jih, od osmega razreda dalje, v šoli bero, da se tako mladina zgodaj zainteresira za katoliško časopisje. Ako bi vsi škofje to odredili, bi res ne bilo nobene katoliške hiše, v kateri

bi ne bilo katoliških listov. Kako bi se katoliško časnikarstvo na ta način poživilo in koliko laže bi časopisje izhajalo. To je v resnici krasna in prekoristna misel. Bog daj, da bi ne ostala le v mejah sicer prostrane cincinnatske nadškofije.

NEKATERI očetje države Washington niso videti kaj prijazni katoliški cerkvi in njenim vstanovam. Čuje se, da pripravljajo amandment k državni ustavi, ki naj bi dovolil branje sv. pisma v državnih šolah. Iz tega bi človek sklepal, da so precej pobožni. Kakšna je njihova pobožnost, se pa vidi iz tega, ker hočejo istočasno ukiniti dosedanje posebne pravice cerkva in dobredelnih zavodov glede davka in še več takega. Le tista posest, ki jo cerkve in druga vzgoji in dobroduelju namenjena poslopja zavzemajo, naj bi bila davka prosta, a še ta le, če so javna, vsem dostopna. Obenem imajo ti očetje skomine, vse to nekako laizirati, podrediti državnji kontroli. Gospodje imajo čudno logiko. Ko bi bili vstanovitelji takih zavodov takrat, ko so jih začeli graditi, napravili prošnjo nanje, naj jim iz državne blagajne priskočijo na pomoč, bi takoj odgovorili, če bi se jim sploh zdelo vredno odgovoriti, da je to protustavno. Če jim pa kaže, vsest se na kaj gotovega, imajo hitro svoje prste zraven.

ZADNJA poročila iz Rima potrjujejo našo slutnjo, da bodo morali italijanski katoličani drago plačati drobtine, ki jim jih meče Mussolinijeva vlada. Drobline jim milostno pusti pobirati, za uslugo pa zahteva velike kose. Časniki poročajo, da so fašisti sklenili, vse gospodarske, socialne in dobredelne naprave brez razlike in izjeme v svoj voz vpreči. Če to izvedejo, bo vse katoliško delo zadnjih desetletij oblečeno v črno fašistovsko kamižolo. Tako bodo celo bolniške sestre primorane vleči fašistovski voz. Vatikan je fašistovsko nesramnost pregledal in izgovoril energično besedo v protest. Zaenkrat se še ne da povedati, kako se bo stvar razvila.

JUGOSLAVIJA se kar ne more z Vatikanom pobotati glede stališča in pravic katoliške cerkve in katoličanov v državi. Zadnje čase so po časopisju krožile vesti o nekem nesporazumu mej obema vladama. Koliko je resnice v njih, je težko dognati. Da jo je nekaj, priznava tudi katoliško časopisje. Isto potrjuje dejstvo, da je bil jugoslovanski poslanik pri Vatikanu, dr. Smoldaka, definitivno odpoklican. Sporne točke so: jugoslovanski zavod sv. Jeronima v Rimu in slovansko bogoslužje. Vendar ta poslednji vzrok ni glavni, ker katoliški škofje sami izjavljajo, da slovanskemu bogoslužju ali glagolici Vatikan ni načelno nasproti, kako rhučejo nasprotniki vedeti. Belgrajska vlada je naredila veliko diplomatsko napako, ker je začasne posle svojega vaticanskega poslanštva poverila svojemu poslaniku pri kraljevi vladi, kar je Vatikan z ozirom na svoje odnošaje do kraljeve vlade ali Kvirinala odločno odklonil. Kako se bo spor po-

ravnal, bomo svoječasnno poročali. Sumljivo je, da se presluli slovenski brezverci najbolj potegujejo za slovansko bogoslužje. Gotovo ne iz kakih verskih, ampak zgolj narodnih nagibov, če ne še kakih nizkotnejših. Mi se za slovansko bogoslužje zavzemamo pred vsem z verskega stališča, v kolikor zna biti dobro sredstvo za združenje pravoslavnega slovanstva s katoliško cerkvijo. Če imajo narodni šovinisti nasprotni namen, s slovanskim bogoslužjem katoliške Slovane popravoravit, potem slovansko bogoslužje odločno odklanjamo. Ljubša nam je resnica, magari v germanski obleki, kot laž oziroma zmota v slovanski.

ZADNJI starokrajski "Slovenec," ki smo ga pravkar pregledali, prinaša vznemirljiva poročila o cerkveno-političnem položaju v Jugoslaviji. Jugoslovanski škofje so na svojem letošnjem skupnem posvetovanju v Zagrebu pretresali važna cerkvena vprašanja zlasti glede konkordata. Nato je odšla posebna deputacija škofov z zagrebškim nadškofom na čelu v Belgrad, da informira kralja in vlado o svojem stališču, ki ga je episkopat zavzel. A kakor "Slovenec" poroča, na dvoru sploh ni bila sprejeta. Enako Pašič ni imel časa zanjo. Le naučni minister ji je milostno dovolil eno avdijenco. Ko se je radi nekaterih naknadnih informacij priglasi la še za drugo avdijenco, pa tudi on ni bil več na razpolago. Nato je nadškof dr. Bauer sklical škofove še na eno posvetovanje v Maribor. Kaj so tam sklenili, nam zaenkrat še ni znano. Nervoznost vladnih krogov priča, da utegne pasti kaka odločna beseda, ki bi bila prav potrebna. Z zastopniki domala polovice Jugoslavije je treba malo drugače ravnati. Če ne, smo vsi katoliški Jugoslovani, tudi mi ameriški, dolžni tako glasno zakričati, da bo ves katoliški svet postal pozoren.

NADŠKOFIJSKA cerkev na Hradzanih v Pragi je že stoletja nedovršena. Probujeni češki katoličani so med drugim sprožili tudi misel, to delo končno dovršiti. Sestavili so posebni odbor, ki naj bi zbral za to potrebni fond. Proti vsemu pričakovanju se je z večjim prispevkom prvi odzval predsednik Masaryk. V imenu vlade je zagotovil 100,000 čeških kron. Seveda ga pri tem ni vodila gorečnost za čast božjo, ampak zgolj narodni in umetniški oziri. Katedralo upajo dovršiti vsaj do leta 1929., ko bodo proslavili tisočletnico mučeniške smrti sv. Venceslava, prvega katoliškega kralja te dinastije.

TISOČE plemenitih src si iz labirinta modernih zmot in njih moralnih posledic želi nazaj v Očetovo hišo vere in verskega življenja. Toda le najplemenitejši izmed njih najdejo pot nazaj in jo tudi nastopijo brez ozira na to, kaj v svetu lahko izgube. Zdaj se od tu, zdaj od tam sliši, da je ta ali ona znana in znamenita oseba naredila ta odločilni korak. Stotine drugih manj znanih v svetu, a prav tako željnih in žejnih resnice, se brez hruma

in šuma oklene matere Cerkev. Časopisje objavlja k večjemu njih skupno število. Med odličnejšimi konvertiti zadnjega časa naj omenim le nekatere. Štefan Dzubaj, rusko - pravoslavni škof v Ameriki; Sigfrid Undest, sloveča norveška pisateljica; žena indijskega princa Ananth Chaslu-ja; sinaha prejšnjega angleškega ministrskega predsednika Asquitha; protestantovski pastor Rous na Angleškem, ki je priznan poznavatelj spiritizma. Mati je pa čvedno magnet za otroka. Če ga ne vleče k njej, je ali ne pozna, in to je žalostno, ali je pa noče poznati, in to je še bolj žalostno.

KAKOR smo že poročali, bo papež sveto leto sklenil s slovesno proglasitvijo novega praznika: Jezus kralj človeštva. V Rimu se bo ta slovesnost vršila za sklep leta, zadnjega decembra. Kmalu za tem bo sv. oče izdal apostolsko pismo o tem z odredbo, kako naj se po ostalem katoliškem svetu ta praznik razglasi, slovesno začne in poslej praznuje. Z njegovo uvedbo po škofijah in župnijah bo združena slovesna posvetitev presv. Srcu Jezusovemu, kakor jo je že papež Leon XIII. zaukazal. Združena bo s posebno molitvijo za spherbrenje paganov, mohamedanov in Judov.

V APOSTOLAT SV. FRANČIŠKA SPADAJO SLEDEČA DRUŠTVA JEDNOTE:

1. Društvo sv. Marije Magdalene št. 162, Cleveland, O. (ustanovnik) \$225.00
2. Društvo sv. Ane št. 4, Cleveland (ust.) 250.00
3. Društvo sv. Vida št. 25, Cleveland, O..... 18.00
4. Društvo sv. Jožefa št. 112, Ely, Minn... 10.00
5. Društvo sv. Ane št. 170, Chicago, Ill..... 10.00
6. Društvo sv. Ane št. 120, Forest City, Pa. 13.00
7. Društvo sv. Družine št. 5, Ottawa, Ill..... 10.00
8. Društvo Marije Pomagaj št. 78, Chicago, Ill. 10.00

(Dalje prih.)

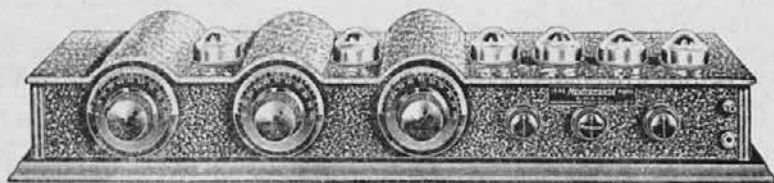
POPRAVKI.

Mr. Frank Grill, Chicago, Ill., je plačal za zvon \$250.04, ne \$150.04, kakor je bilo zadnjič poročano.

Mr. Mihael Trinko, Chicago, Ill., je poslal \$13.50 v razne namene. To je zadnjič pomotoma izostalo.

NAŠ RADIO

Cleveland, O. — Mislim, da je že več let, odkar sem pisala zadnji dopis v Ave Maria. Gotovo že mislijo po drugih nasledbinah, da je naše društvo zaspalo. Toda motijo se. Naše društvo bolj in bolj raste in se razširja. Ko smo imele 40urno pobožnost, jih je zopet deset pristopilo. Sedaj šteje naše društvo že čez 200 članic. Seveda gre v prvi vrsti čast našemu č. g. župniku Omanu, ki se toliko trudi z nami. Želeti bi bilo, da bi vse žene pristopile k temu društvu, saj ni tako težko kot nekatere mislijo, — vsak mesec enkrat iti k spovedi in sv. obhajilu in poleg tega eno uro militi pred Najsvejšim. Samo nekoliko dobre volje je treba, pa gre. Saj je treba tudi za dušo skrbeti. Nobena ne ve, kdaj jo bo Bog poklical iz tega sveta. Nič ne vpraša, če smo stari ali mladi, ko se ure iztečejo, je treba iti. Nekatere se izgovarjajo, da sedaj nimajo časa, da bodo več molile, ko bodo stare. Toda nobena ne ve, če bo starost sploh dočkala. Zato vas prosim: Pristopite vse k temu društvu, da ne bo nobene pri fari sv. Lovrenca, ki ne bi bila pri društvu presv. Rešnjega Telesa. Za vse leto plačate \$1.00 in zdaj bomo dobivale še Glasnik Presv. Srca Jezusovega iz starega kraja. To se že pogreši, pa je le dobro, če je človek tudi za večnost zavarovan. Kadar katera umrje, gremo vse k sv. maši in darujemo zanjo sv. obhajilo. Če želi katera pristopiti, naj se oglasi pri katerikoli članici. Tiste pa, ki so pustile društvo iz kateregakoli vzroka, naj pridejo kar na sejo, pa se bomo pogovorile, če prav mogoče že več let ni bila zraven. Nekaj jih je sedaj dobilo vabila (karte), pa mogoče jih niste vse, zato bodite tu vse povabljene. Saj

je seja sklenila, da se vse vzamejo nazaj, če si je katera premislila.

Pozdravljam vse čitateljice Ave Maria, posebno pa članice našega društva Presv. Rešnjega Telesa.—**Marija Kužnik**, predš.

Neka žena piše: Kako sem se razveselila, ko sem odprla Vaš zavojček, pa se je prikazal kip Marije iz Lurda z milostno vodo. Moja hči je še drugim o tem pripovedovala. Prišla je sosedova deklica in je hotela videti Marijo. Pomočila sem ji čelo z lurško vodo in ji rekla, naj se pokriža. **Pa se ubožica ni znala.** In vendar je jako brihtno dekletce. Mati je bila katoličanka, za očeta ne vem. V cerkev starši ne hodijo. Hčere so se razen te dale krstiti. Že pred petimi leti je rekla mati, da bodo dali vse krstiti, kadar bodo malo večje. Pa mala še sedaj ni krščena. Danes je spet prišla k nam in prosila za katekizem. Dala sem ji enega, ker smo imeli dva. Priporočam to deklico v molitev. . . Da, molimo za nesrečne pogančke po vsem svetu, posebej še za tiste, ki žive v teh modernih časih sredi med nami. . .

Iz uredništva.—Vse cenjene sotrudnike in dopisnike lepo prosimo, da blagovolijo vse prispevke za vsako novo številko poslati že pred 20. vsakega prejšnjega meseca. Z imenovanim dnem se bo urejanje vsake številke za prihodnji mesec zaključilo. Tako upamo, da bo list redno izhajal v prvem tednu vsakega meseca. Vse dopise, namenjene uredniku, naslavljajte: Uredništvo Ave Maria, Lemont, Ill., Box 443.

Iz upravnistva. — V naši upravniški pisarni vlada dan za dnem jako bujno življenje. Ker imamo v njej centralizira-

no upravo vseh treh naših listov, poleg tega pa razpošiljamo še Koledar, molitvenike, rožne vence, razglednice in tako dalje, je vedno polne roke dela. Vsak dan prinese pošta celo skladovnico pisem, v katerih je na vso moč pisana vsebina: v enem obnovljena naročnina, v drugem naročilo za razne knjige, v tretjem najrazličnejši darovi, v četrtem denar za sv. maše, v petem pritožbe itd. Da, tudi pritožbe! Sicer res prav redke, vendar se najdejo. Pri tako obilnem delu je neizogibno, da se napravijo tudi pomote. Vedno nam je žal, da smo jih zakrivil, in hitimo na vso moč popravljati, kar je narobe. Potem smo nekaj časa nekoliko poparjeni in si na tihem izprašujemo težko vest. Pa pride novo pismo in v njem prav lepa pohvala — takrat se pa pogladimo po prsni in si mislimo: pa smo le pridni! O, tudi pohvale prihajajo in ker smo upravniki navadni ljudje, smo jih vselej veseli. Včasih jih vodja pisarne glasno prebere, da se vsi veselo posmejemo. Potem se pa brž zopet vse razgiblje in hiti z delom: pisalni stroji klopotajo, persa praskajo po papirju, zavojni papir šušti, adresograf udarja. Res, prav prijetno je v tem našem "ofisu." Včasih nas tudi kdo od naših dobrih prijateljev osebno obiše. Vsakega imamo radi. Pa ne smete misliti, da delamo samo zato, da bi prejeli več pohvale. Saj vemo, da so tisti, ki nas včasih pograjajo, naši najboljši prijatelji. Zato smo tudi grajanja veseli. Samo tistih naših naročnikov nismo veseli, ki nas ne hvalijo in ne grajajo, ki ne rečejo ne bev ne mev, ampak se delajo, kakor da so že davno pozabili na naš "ofis" in na — Ave Mario. . .

Odpustki meseca februarja.

Urejuje Rev. J. Miklavčič.

1. Ponedeljek: Bl. Viridiana, devica 3. reda.
Popolen odpustek za vse vernike v cerkvah treh redov sv. Franciška in za tretjerednike tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.
2. Torek: Svečnica.
Popolen odpustek za:
a) one, ki so opravljali devetdnevnicu za današnji praznik,
b) za altarno društvo Rešnjega Telesa,
c) ude Marijine družbe,
d) za članice društva krščanskih žena in mater,
e) ude rožniveenske bratovščine,
f) ude karmelske bratovščine,
g) tretjerednike in za nje je tudi **vesoljna odveza.**
Danes se prične devetdnevnicu v čast

- Lurški Materi Božji.
3. Sreda. Prva v mesecu, posvečena sv. Jožefu. Popolen odpustek zadobe oni, ki opravijo kako pobožnost v čast sv. Jožefu, n. pr. litanije sv. Jožefa.
  4. Četrtek. Prvi v mesecu posvečen presv. Rešnjemu Telesu.
Sv. Jožef Leoniški, spoznavalec 1. reda.
Popolen odpustek zadobe:
a) Vsi verniki v cerkvah treh redov sv. Franciška,
b) tretjeredniki tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne,
c) udje oltarnega društva presv. Rešnjega Telesa.
  5. Petek. Prvi v mesecu, posvečen presv. Srcu Jezusovemu.
Sv. Peter Krstnik in tovariši, mučenci

1. reda.
Popolen odpustek je:
a) za vse vernike, ki nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca Jezusovega,
b) za ude altarnega društva presv. Rešnjega Telesa,
c) za vse vernike v cerkvah treh redov sv. Franciška,
d) za tretjerednike tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.
6. Sobota. Prva v mesecu posvečena Mariji Brezmadežni.
Popolen odpustek zadobe:
a) oni, ki opravijo kake molitve v čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja,
b) tretjeredniki v redovnih cerkvah sv. Franciška, kjer se bere sv. maša v

časť Brezmadežni in nekaj molijo k Mariji.

7. Nedelja. Prva v mesecu posvečena presv. Srcu Jezusovemu, obenem tudi Mariji brez madeža spočeti.

Popolen odpustek zadobe oni, ki nekaj molijo v časť Mariji.

11. Četrtek. Prikazovanje Marije v Lurdu.

Popolen odpustek je za one, ki so se na ta praznik pripravljali z devetdnevnico.

14. Nedelja. Druga v mesecu.

Popolen odpustek zadobe udje društva Najsvetejšega Imena.

15. Ponedeljek. Bl. Andrej, spoznavalec 1. reda.

Popolen odpustek vsem vernikom v cerkvah reda sv. Franciška in tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.

19. Petek. Sv. Konrad iz Piačence.

Popolen odpustek isti mkakor 15. dan.

21. Nedelja. Tretja v mesecu.

Popolen odpustek tretjerednikom, kjer imajo danes shod.

22. Ponedeljek. Sv. Marjeta Kortonska, spoznavalka 3. reda.

Popolen odpustek istim kakor 15. dan.

26. Petek. Bl. Izabela, devica 2. reda.

Popolen odpustek kot 15. dan.

28. Nedelja. Četrta v mesecu. Popolen odpustek članicam Marijine družbe, ako imajo dane mesečni shod in onim, ki trikrat v tednu molijo sv. rožni venec.

FIDELITY ELECTRIC SHOP

FRANK SHONTA, lastnik

2049 W. 22nd St., Chicago, Ill.

Velika zaloga vseh električnih potrebščin.
Phone Canal 5190

J. N. PAZDERTZ

SLOVENSKA GROCERIJA IN
MESNICA.

Najboljše blago in zmerne cene.

Cor. Center and Hutchison Streets,
JOLIET, ILLINOIS

MICHAEL TRINKO

PLASTERING CONTRACTOR.

Slovincem se priporoča.

2114 W. 23rd Pl., Chicago, Ill.

JOHN F. GLOMB

— FOTOGRAF in SLIKAR —

1946 West 21st Street

v kratkem se preseli na:

2006 W. 22nd St., Chicago, Ill.

ANDREW GLAWACH

— AUTO LIVERY —

Svoji k svojim.

Phone Canal 5889

1844 W. 22nd Pl., Chicago, Ill.

JOSEPH PERKO

2101 West 22nd Street,

Chicago, Illinois

SLOVENSKA TRGOVINA S ČEVLJI. — NAJBOLJŠE BLAGO
IN ZMERNE CENE.

Vsem cenjenim rojakom voščim veselo in srečno novo leto.

FRANK BANICH

1902-1904 West 22nd Street,

Chicago, Illinois.

NAJVEČJA SLOVENSKA TRGOVINA Z OBLEKO.

Rojakom se priporoča za naklonjenost. — Blago razpošilja na vse kraje Z.
D. in tudi v stari kraj. — Srečno novo leto vsem Slovincem!

MATH KREMESEC

SLOVENSKI MESAR

1912 West 22nd Street,

Chicago, Illinois

Phone Canal 6319

Zaloga svežega in prekajenega mesa.

Veselo in srečno novo leto!

Poklon od

FIRST NATIONAL BANK

Lemont, Illinois.

MARTIN LAURICH

Prvi in najstarejši Slovenski trgovec s hišami in zemljišči v Chicagi, rojakom jamčim, da boste vedno pošteno postreženi. — Veselo in srečno novo leto!

MARTIN LAURICH

Real Estate Office — Phone Canal 5777

1900 West 22nd Place,

Chicago, Illinois.

JOHN J. POWALISZ, JAR.

STATE LICENSED PLUMBER

Main and Lemont Streets,

Lemont, Illinois

Phone 38 - R.

JOHN KOSMACH

EDINA SLOVENSKA TRGOVINA S ŽELEZNINO.

Vedno velika zaloga različnih barv in stekla.

JOHN KOSMACH

1804 West 22nd Street

Chicago, Illinois.

Sprejema vsa stavbinska dela. Popravlja hiše. Poklada stenski papir. —
Rojaki podpirajte svojega rojaka.

A. GRDINA & SONS

Trgovina s pohištvom in pogrebni zavod

6017-19 St. Clair Ave. & 1053 E. 62nd St.,

CLEVELAND, O.

Telefonska služba dan noč!

Randolph 1881

ali

Randolph 4550

PODRUŽNICA:

15303 Waterloo
Road

PHONE EDDY

5849

Izgubila \$3.000

Chicago je jednostavno polna sleparjev in prognanih razpečevalcev neveljavnih vrednostnih papirjev. Njihove žrtve so navadno ljudje, ki vsakemu vrjamejo in si pustijo odvzeti svoje prihranke.

Ako poslušate s takimi ljudmi, ste gotovo na izgubi.

Neka vdova, katera je težko delala, da je prehranila svoje tri otroke, je poleg vsega še prihranila \$3000 za slučaj starosti. Neki brezvestni prodajalec jo je nagovoril, naj svoje prihranke vloži v investacijo, katero ji je naslikal kot zelo dobičkanosno. V resnici ni bilo ničesar vredno, tako je revica prišla ob ves denar.

To je tudi za Vas primer, da si ga zapomnite in daste prednost banki, katera že dolgo vrsto let pošteno in na temelju izkušnje posluje v vsestransko zadovoljnost.

Zapomnite si, da uslužbenci največje banke na zapadni strani mesta Chicago, katera je Kaspar American State Bank, št. 1900 Blue Island Avenue, Chicago, Ill., so vedno pripravljeni Vam svetovati brezplačno glede zanesljivega vlaganja denarja,—35letno solidno poslovanje je napravilo to banko sigurno za Vaše štedenje in investacijo.

PRISTOPAJTE!

— k —

prvi, najstarejši in največji slov. kat. podporni organizaciji:

Kranjsko - Slovenski Katol. Jednoti

Posluje že 32. leto. V tej dobi je dosedaj že izplačala raznih podpor v znesku \$2,618,213.00.

TA JEDNOTA JE SOLVENTNA ALI NAD 100-PROCENTNA.

Njeno premoženje znaša \$1,442,526.09.

Članstva v obeh oddelkih šteje 27,500.

Ima 158 krajevnih društev širom držav.

Gle pojasnila za pristop vprašajte kakega uradnika (co) našega krajevnega društva. — Glede ustanovitve novega društva (8 čl. zadostuje) pišite na glavnega tajnika: JOS. ZALARJA, 1004 N. Chicago St., Joliet, Ill. Nagrada za ustanovitev znaša \$20.00.

Važno! Tekom ponovne kampanje je prost pristop v Jednoto!

**KATOLIŠKI SLOVENCİ, PRISTOPAJTE K NAŠI
K. S. K. JEDNOTI!**

FRANK KUŽNIK

Slovenski trgovec

Z MEŠANIM BLAGOM, KAKOR N. PR. RAZNIMI
OBLAČILI ZA ŽENSKE IN OTROKE.

Najboljše blago za prav nizke cene.

VESELO IN SREČNO NOVO LETO!

FRANK KUŽNIK

3525 EAST 81st STREET,

CLEVELAND, OHIO.

Vi ne morete biti zdravi

brez notranjega reda in čistosti.

Triner's Bitter Wine

vam očičuje črevesje, je ohrani čiste in v redu. Je najboljše zdravilo proti slabemu teku, zaprtju, glavobolu, nervoznosti in vsem drugim notranjim nerednostim.

**Dobite ga pri vseh
drugistih.**

JOSEPH TRINER CO.

1333-45 S. Ashland Ave.
Chicago, Ill.

Ali vas nadleguje KAŠELJ?

Zadovoljeni odjemalci priporočajo

Severa's Cough Balsam.

Idealno zdravilo zoper kašelj;
prijetno, uspešno in zanesljivo.

Cena 25 in 50 centov.

Hitra odpomoč zoper
akutni prehlad so

Severa's Cold and Grip Tablets.

Cena 30 centov.

Ta dve zdravila so najbolja
odpomoč v slučajih kašlja,
prehlada in hripavosti.

Zahtevajte najprej pri lekarju.

**W. F. SEVERA CO.
CEDAR RAPIDS, IOWA**